

Mr.Chan | คุณงามหลงเฟื่อง

ผู้แต่ง: MidnightSaMa

ปก: PokPok

พิสูจน์อักษร: พรชจี

จัดทำครั้งที่ 1: กรกฎาคม 2565

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: novelkingdompartltd@gmail.com,

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)

“ถ้าเฟิงอยู่กับผม เฟิงไม่ต้องทำอะไรเลยนอกจากรับค่าเสียเวลาครึ่งละห้าหมื่น
แล้วนั่งนิ่ง ๆ ให้ผมเชยชม”

Main Character

王昶楓 หวังอี้เฟิง (26)

บอดีการ์ดอันดับหนึ่งของตระกูลหวัง

ณาน ทรัพย์ณู (39)

ผู้นำตระกูลทรัพย์ณูรุ่นที่สิบห้า

王麗霄 หวังลี่เซี่ยว (42)

ผู้นำตระกูลหวังรุ่นที่สิบเจ็ด

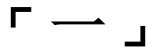
王藍焜 หวังหลั่นคุน (32)

บอดีการ์ดประจำตัว
ของหวังอี้เฟิง

ทศวรรษ (32)

บอดีการ์ดอันดับหนึ่ง
ของตระกูลทรัพย์ณู

Golden Dragon King , Wang Li Xiao.

8 December 2005

9.54 p.m.

คำคืนหนึ่งในฤดูหนาว ฤดูที่อากาศเย็นเยียบไปถึงจิตใจ และถึงจะเป็นอย่างนั้น มันก็ไม่ได้สร้างความลำบากให้กับชายร่างสูงคนหนึ่งทีสาวเท้าก้าวเดินไปตามตรอกที่มีหิมะทับถมมากนัก

กลับกันคือเขาชอบอากาศแบบนี้

เพราะหิมะที่โปรยปรายลงมาทับถมกองเลือด มันงดงามมากอย่างไรล่ะ

“ท่านครับ” หนึ่งในกลุ่มบอดี้การ์ดที่เดินตามหลังเอ่ยขึ้นพร้อมกับยื่นผ้าเช็ดหน้าสีดำสนิทให้กับชายหนุ่มซึ่งเขาก็รับไปใช้อย่างไม่เกรงใจ นิ้วเรียวยาวจัดการคลี่ผืนผ้าออกแล้วบรรจงเช็ดทำความสะอาดด้ามไม้เท้าที่เปื้อนเลือดจากการทำธุระเมื่อครู่

เช็ดไปพลางถอนหายใจทิ้งไป น่ำโมโหจริง ๆ ที่เลือดสกปรกนั้นดันกระเด็น มาเปื้อนไม้เท้าลิมิเต็ดที่สั่งทำจากช่างทำไม้เท้าชื่อดังในอิตาลีของเขา เห็นที่คราบน้ำ คงต้องเบามือหน่อยแล้ว

“ท่านเชียวครับ นั่งรถไปไม่ดีกว่าหรือครับ ที่นี่มันเป็นสลัม อากาศไม่ได้บริสุทธิ์เหมือนข้างนอกหรอกนะครับ” เลขาส่วนตัวเอ่ยขึ้นย้าเตือนผู้นำตระกูลของตนให้กลับไปนั่งรถตามเดิมจะดีกว่า เพราะตั้งแต่ทำงานด้วยกันมาสามปี ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่นายของตนนั่นยอมเดินเท้าไปตามตรอกตามซอยแบบนี้ ยิ่งเป็นสลัมยิ่งแล้วใหญ่

“ท่านเชียว ได้โปรดกลับไปที่รถกับผมเถอะครับ”

“น่ำรำคาญจริง”

“โถ่ ท่านเชียวครับ!”

กึก

แต่ในวินาทีถัดมา *หวังลีเชียว* ผู้นำตระกูลหวังในวัยยี่สิบหกปี กลับหยุดฝีเท้าลงกะทันหัน ไม่ใช่เพราะประโยคคำถามอันแสนน่ารำคาญของเลขาส่วนตัวคนใหม่ที่เพิ่งจะมาทำงานได้เพียงสามปี แต่เป็นเพราะกลิ่นคาวขนคลิ่นเหียนที่คละคลุ้งออกมาจากบ้านสังกะสีข้างหน้าต่างหาก

จะเป็นอะไรไปได้นอกจากเลือด

“คุณ” น้ำเสียงเข้มเอ๋ยสั้น ๆ เจ้าของชื่อ คุณ ก็คว้าปืนพกที่เหน็บไว้ข้างเอว ขึ้นมาถือในท่าเตรียมพร้อม ก่อนจะก้าวเท้าวิ่งไปที่บ้านตรงหน้าอย่างเงิบเขียบ

บ้านสังกะสีหอมซอที่ใกล้จะพังนั้น ไม่ได้ทำให้การเข้าไปสอดแนมของคุณ ยากลำบาก เมื่อได้ชื่อว่าเป็นนักฆ่าและบอดีการ์ดประจำตระกูลหวัง หากแค่นี้ยังทำ ไม่ได้เขาก็ไม่สมควรที่จะอยู่ในตระกูลนี้ต่อไป

ใช้เวลาไม่นานในการสำรวจหวังลีเซียวก็ได้รับรายงานว่าบ้านหลังนี้โดนฆ่า ล้างยกครอบครัว ทรัพย์สินสมบัติอันน้อยนิดนั้นก็โดนยกเค้าไปหมดหลัง จากการคาดเดาของคุณ คนร้ายก็คงจะเป็นพวกคนในสลัมแถวนี้เช่นกัน สภาพศพนั้นโดนแทง กระหน้าจนร่างกายเละเทะไม่น่ามอง

แต่สิ่งของที่พอจะคุ้มค่าแก่การเข้าไปสำรวจในบ้านหอมซอนั้นก็คงจะเป็น เด็กชายดวงแข็งคนหนึ่งทีนอนหายใจรวรินอยู่ข้างในสุดของบ้าน

[ท่านเซียว พบผู้รอดชีวิตหนึ่งคนครับ] บอดีการ์ดหนุ่มยกมือขึ้นกดเปิด เครื่องมือสื่อสารขนาดเล็กที่เหน็บไว้บริเวณใบหูข้างซ้ายก่อนจะกรอกข้อมูลที่พบด้วย น้ำเสียงราบเรียบให้ผู้เป็นนายรับทราบและตัดสินใจว่าจะทำอะไรต่อไป

“เดี๋ยวฉันเข้าไปดู” เซียวตอบกลับสั้น ๆ ฝากไม้เท้าเอาไว้ที่เลขาคนสนิทแล้ว สั่งว่าให้เปรอที่รถ ก่อนจะขยับเท้าก้าวเข้าไปในบ้านหลังนั้น เขาเดินผ่านซากศพและ กองเลือดเหล่านั้นไปอย่างไม่แยแส

ชายหนุ่มหยุดฝีเท้าลงตรงหน้าร่างของเด็กชายคนนั้นที่มีสภาพไม่ต่างอะไร
กับซากศพที่เขาเพิ่งเดินผ่านมาเลยสักนิด

เลือดเจ็มนอง ร่างกายชুবวมที่เต็มไปด้วยบาดแผล แต่ดวงตาลับเป็น
ประกายราวกับดวงดาวบนฟากฟ้า

“ดวงตาสวยดีนะ”

ชายหนุ่มเอ่ยเสียงต่ำ ไม่ได้มีท่าทีว่าจะช่วยชีวิตเด็กคนนี้ทันทีแต่อย่างใด
กลับกันคือโน้มตัวลงไปถามอย่างใจเย็น

“อยากมีชีวิตอยู่ต่อไหม”

“...”

ดวงตากลมโตที่ไร้ชีวิตชีวาและไร้แววตาหากแต่มีประกายแห่งความหวังแฝง
เอาไว้ เลื่อนขึ้นสบสายตากับดวงตาคมกริบที่ไร้ความปรานีอย่างยากลำบาก

อยากมีชีวิต

อยากอยู่บนโลกใบนี้

อีกครั้ง

แม้สายตาจะเริ่มพร่ามัว แม้สติใกล้จะขาดหาย แต่กระนั้นแขนเล็กที่พอมลือบ
จนน่ากลัวกลับยกขึ้นช้า ๆ แล้วคว้าปลายซากกางเกงเนื้อผ้าดีของชายหนุ่มเอาไว้ด้วย

แรงเหวี่ยงสุดท้ายที่พอจะรวบรวมได้ในตอนนี้ ริมฝีปากที่เปราะเปื้อนไปด้วยเลือดขยับ พะงาบ ๆ ก่อนจะพยายามเปล่งเสียงออกมา

“ช่วย...ย...”

ตามคมเข็มทอดมองสิ่งมีชีวิตตรงหน้าด้วยแววตาเป็นประกาย มันช่างแปลก และน่ากลัวราวกับราชสีห์กำลังมองหนูตัวจ้อยที่กำลังจะมาเป็นของเล่นใหม่ยามว่าง

นี่แหละที่ตามหา...

สิ่งมีชีวิตที่กำลังดิ้นรนเพื่อให้ตนหลุดพ้นจากความตาย

“คุณ”

“ครับ”

“พาเด็กคนนี้กลับไปกับฉัน”

“ครับ” บอดีการ์ดหนุ่มโค้งรับคำสั่ง ก่อนจะหันไปส่งคนที่เหลือให้ช่วยกัน ติดต่อประสานงานโรงพยาบาลในเครือตระกูลหวัง ส่วนตัวของหวังลีเซียวก็เดิน ออกจากสถานทีนั้น ไปขึ้นรถยนต์คันหรูที่มีเลขส่วนตัวเปิดประตูออกอยู่ก่อนแล้ว

“ได้อะไรดี ๆ กลับมาอย่างนั้นหรือครับ” เลขาเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเกรงใจ เมื่อเห็นว่าเจ้านายของตนนั้นกำลังนั่งยิ้มแย้มอย่างอารมณ์ดีแบบที่เขาเองก็ไม่สามารถ เห็นนัก

“ของเล่นนะ” ชายหนุ่มตอบกลับไปทั้ง ๆ ที่สายตา กำลังจดจ้องไปที่เด็กชาย
ผอมกะหร่องคนนั้นที่กำลังถูกคนของเขาจัดการยกขึ้นรถพาไปรักษาตัวต่อที่
โรงพยาบาลในเครือของตระกูลหวัง

ในตอนนี้ หวังลี่เซียวในวัยยี่สิบหกปีไม่ได้คิดอะไรมากมายอย่างเช่นว่าจะ
เลี้ยงเด็กสักหนึ่งคนมันต้องมีขั้นตอนอะไรอย่างไรบ้าง เขาคิดแค่ว่าเด็กคนนั้นจะทำ
อะไรให้เขามีชีวิตชีวา มากกว่านี้ได้บ้างไหม

“จะเก็บไว้นานแค่ไหนครับ”

“อืม มากสุดคงสามปี”

“ถ้าไม่สนุกแบบที่ใจคิดล่ะครับ”

“คำตอบง่าย ๆ”

ริมฝีปากได้รูปวาดรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ขึ้นอีกครั้งให้กับเลขาที่กำลังมองเขาผ่าน
กระจกมองหลัง

“ฆ่าทิ้งไป”

ช่างเป็นคำตอบที่ทำให้เลขาหนุ่มขนลุกขนพองได้มากมายจริงเชียว

สิบหกปีต่อมา

คำคืนของวันหนึ่งในช่วงสุดสัปดาห์ ภายในคฤหาสน์หลังใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ในใจกลางเมืองโดยที่พื้นที่รอบ ๆ ถูกโอบล้อมไปด้วยผืนป่าเกือบสี่สิบลี้ เสียงรองเท้าหนังที่กระทบกับพื้นหินอ่อนก็ดังขึ้นคล้ายกับกิ่งวิ่งกิ่งเดิน แม้จะเป็นการกระทำที่ดูไม่เรียบร้อย แต่เพราะมันเป็นเรื่องด่วนจริง ๆ เขาถึงต้องรีบร้อนขนาดนี้

เจ้าของรองเท้าคู่นั้นหยุดลงที่หน้าห้องห้องหนึ่งซึ่งมีชายในชุดสูทสีดำยืนขวางสองข้างของประตูไว้ เขาก็มองเอามือจับที่หัวเข่าทั้งสองข้าง พยายามควบคุมลมหายใจที่เหนื่อยหอบจากการวิ่งให้กลับมาเป็นปกติโดยเร็วที่สุด

ก็อก ก็อก

แล้วยกมือเคาะประตูสองครั้ง ไม่นานนักคนในห้องก็เอ่ยบอกให้เข้าไปได้

เมื่อประตูเปิดออก สายตาของชายหนุ่มก็เบือนลงไปด้านล่างแทบไม่ทันเมื่อพบว่าชายร่างสูงวัยสี่สิบสองปี กำลังนั่งเอนหลังพิงโซฟาโดยที่สายตากำลังจดจ้องมองเลขอย่างเขาอยู่ แม้จะเพิ่งเข้ามาใหม่และทำงานเป็นเลขให้ผู้นำตระกูลหวังมานานเกือบเจ็ดปี เขาก็ยังไม่ชินที่จะสบดวงตาคมกริบคู่นั้นเลยแม้แต่นิดเดียว

“ขออนุญาตครับท่านเซียว คุณเพิ่งเดินทางกลับมาแล้วครับ”

“เป็นยังไงบ้าง”

“เพื่อนเล็กน้อย ตอนนี้ให้คนพาไปอาบน้ำแล้วครับท่าน”

“อืม...” เมื่อได้ฟังคำตอบ มือหนาก็ยกไปปัดขึ้นมา อัดนิโคตินเข้าปอดแล้วพ่นควันขาวพุ่งออกมาช้า ๆ อย่างเหนื่อยใจ สิ่งที่เขาไม่ชอบมากที่สุดคือของสวยงามที่แปดเปื้อนไปด้วยสิ่งมลทินที่เขาไม่ได้เป็นคนทำ เมื่อได้ยินว่าของของเขาเปราะเปื้อน แม้จะเพียงนิดเดียวแต่ก็ทำให้หวังลี่เซียวทอดถอนหายใจออกมาอย่างไม่พอใจ

“ไปตามเพิงมาหาฉันที่ห้อง”

“ครับท่าน” เลขาส่วนตัวโค้งรับคำสั่งแล้วหมุนตัวเดินออกจากห้องไป

“บอกแล้วแท้ ๆ ว่าอย่าให้ตัวเปื้อน...”

หวังลี่เซียว (王麗宵 ยามค่ำคืนทั้งดงาม) ผู้นำตระกูลหวังรุ่นที่สิบเจ็ด
ส่ายหน้าอย่างระอา

ด้วยความสามารถที่น่าเกรงกลัวทำให้เขาสามารถขึ้นครองตำแหน่งผู้นำตระกูลด้วยอายุเพียงสิบห้าปีเท่านั้น แม้จะมีข้อครหาว่าเขาฆ่าผู้นำตระกูลรุ่นก่อน แต่ลี่เซียวก็ไม่ได้สนใจคำคนพวกนั้นมากนัก

ถึงมันจะเป็นเรื่องจริงก็ตาม

ก็อก ก็อก

ผ่านไปไม่นานหลังจากที่ให้เลขาไปตามตัว เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นอีกครั้ง ยังไม่ทันได้เอ่ยเชิญให้เข้ามา ประตูก็ถูกเปิดออกโดยที่ผู้เข้ามาใหม่นั้น สวมชุดสูทสีดำ

สนิทเหมือนกับบอดีการ์ดที่ยืนอยู่หน้าห้อง แต่ทว่าสิ่งที่ทำให้แตกต่างออกไปคือ
ใบหน้าที่สวยงามและเรียบนิ่งราวกับตุ๊กตาที่ไม่มีชีวิต

เรือนผมยาวถึงกลางหลังสีดำสนิทด้านหน้ายาวปรกคิ้วรับเข้ากับผิวกายที่ขาว
เนียนละเอียดดั่งหิมะ ดวงตาเรียวสวยหวานฉ่ำราวกับลูกกวาดแต่แลดูเย็นชา ริม
ฝีปากสีแดงธรรมชาติที่ไร้การแต่งแต้มราวกับใบเฟิง รูปร่างผอมบาง เอวคอด สะโพก
ผายชวนมอง บวกกับความสูงเพียงร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตรทำให้เขาดูไม่เหมาะที่จะ
เป็นบอดีการ์ดเลยแม้แต่น้อย

“เฟิง” ชายหนุ่มเอ่ยเรียกคนตัวเล็กเสียงต่ำ ใบหน้าหวานที่เรียบนิ่งมาจนถึง
เมื่อครู่ คล้ายยิ้มหวานแล้วเดินไปนั่งลงบนตักแกร่งอย่างว่าง่าย ริมฝีปากสีสดประทับเข้า
ที่ปลายคางของชายหนุ่มแผ่วเบาแล้วซุกใบหน้าลงกับไหล่กว้างอย่างออตออัน

ภาพที่ปรากฏตรงหน้าทำเอาบอดีการ์ดที่ยืนประจำจุดอยู่ในห้อง ต่างเบือน
สายตาลบอย่างเกรงใจ

“ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าทำให้ตัวเพื่อนเลือดเต็ดขาด”

“บอกแล้วครับ”

“อย่าทำให้ตัวมอมแมมเหมือนวันแรกที่ฉันเก็บเธอมาเลี้ยง” เซียวประทับ
รอยจูบที่ข้อมือขาวเบา ๆ อย่างรักใคร่

วันแรกที่เขาโดนตระกูลหวังเก็บมาเลี้ยง เขาจำได้ดีและจะไม่มีวันลืมเด็ดขาด

วันนั้นคือวันที่หิมะถูกปกคลุมไปด้วยสีแดงฉานของเลือด เด็กชายไร้ชื่อในวัยสิบปีที่เติบโตมาอย่างยากลำบากเพราะที่บ้านนั้นฐานะยากจน อาหารที่หามาได้ในแต่ละวันนั้นต้องเฉลี่ยกับคนในครอบครัวทุกครั้ง

แต่ไม่ว่าจะหามาได้มากน้อยเท่าไร เขาก็ไม่เคยได้รับส่วนแบ่งนั้นเลยสักครั้ง มันทำให้เขาคิดว่าหากปาฏิหาริย์มีจริง จะอะไรก็ได้ขอให้เขาหลุดพ้นจากชีวิตเลวร้ายนี้สักทีเถอะ

พ่อที่เสพยาและเมามายเป็นประจำ ชอบใช้กำลังข่มขืน ตบตีลูก

แม่ที่ทำตัวเป็นโสเภณี เทียวเร่ขายตัวไปบ้านหลังนู่นทีหลังนี้ที่ พ่อขายไม่ได้ก็มาระบายอารมณ์ ปาข้าวของใส่

และเขา ผู้ซึ่งเป็นสนามอารมณ์ให้แก่คนทั้งสอง

ไม่ทันไร ปาฏิหาริย์นั้นก็มาถึง คำคิณนั้นชายที่เรียกตัวเองว่าพ่อ ไปมีปากเสียงกับคนในย่านสลัมแถวนั้นจนเกิดเป็นโศกนาฏกรรมขึ้น ข้าวของอันน้อยนิดที่มีอยู่ภายในบ้านถูกพวกนั้นขนไปจนหมด พวกเขาใช้อาวุธฆ่าพ่อและแม่ตายคาที่ ส่วนเด็กชายไร้ชื่อนั้น เพราะเห็นว่าเป็นเด็กก็เลยไม่ได้คิดจะเอาให้ตาย

ทั้ง ๆ ที่คิดว่ากำลังจะได้ตายสมใจอยากแล้ว กลับมีใครบางคนยื่นมือเข้ามาดึงเขาให้ออกจากขุมมรณะที่เคยอยู่เสียได้

‘ชื่อของเธอคือ เฟิง... หวังอิเฟิง’ (王昶楓 ใบเฟิงอันงดงาม)

‘...’

‘เมื่อโตขึ้น เธอจะงดงามราวกับใบเฟิง’

เพราะเกิดและโตมาในสลัม จึงต้องใช้เวลากว่าสองปี เฟิงถึงจะอ่านออกเขียนได้ ไม่เพียงแค่น้ำตาสะสวย แต่ยังฉลาดเป็นกรด ไหวพริบดีเอาตัวรอดเก่งแม้ในสถานการณ์ที่บังคับตาย นั่นจึงทำให้เขาก้าวขึ้นมาเป็นระดับท็อปของตระกูลหวังได้ภายในระยะเวลาสี่ปี

ทั้ง ๆ ที่คิดว่าจะเอามาเป็นของเล่นแก้เบื่อเท่านั้น แต่กว่าจะรู้ว่าทิ้งของเล่นชิ้นนี้ไม่ได้แล้ว ก็คงจะเป็นหลังจากที่อยู่ด้วยกันมาสามปี

“ปะป๊า พรุ่งนี้เป็นวันหยุดของผม... ขอออกไปข้างนอกได้ไหมครับ” ดวงหน้าหวานซ่อนยิ้มมองอย่างออदอ่อน ยิ้มริมฝีปากแดงคล้ำยิ้มนหวาน มีหรือที่ใครเห็นแล้วจะไม่โอนอ่อนผ่อนตามให้

“งานครึ่งหน้าของคุณเฟิงคือวันไหน” ชายหนุ่มเอ่ยถามบอดี้การ์ดที่ยืนประจำที่อยู่ข้างโต๊ะทำงาน

“วันมะรืนครับท่าน”

“อืม... ไปหลังจากที่เสร็จงานไม่ดีกว่ารีเฟิง” นิ้วเรียวยาวของชายวัยกลางคนยกขึ้นเกี่ยวเส้นผมไปทัดใบหูเล็กน้อยอย่างอ่อนโยน

“งานวันมะรืนต้องไปตั้งสองอาทิตย์นะครับ” คนตัวเล็กเอ่ยเสียงเบาดูน่า
สงสาร

“ดีอย่างนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ปะป๊า...”

“...เอาเถอะ ฉันจะให้คุณไปเป็นเพื่อน”

“คุณงานเยอะไม่ใช่เหรอครับ”

“แค่ไปซื้อของจะใช้เวลาเท่าไรกันเชียว” เขาหัวเราะให้กับคำถามตาม
ประสาคนที่ไม่ได้อยู่ที่นี้นานจนไม่รู้ตารางงานใคร

เพราะต้องเดินทางไปทำงานต่างประเทศบ่อยครั้ง เฟิงจึงไม่ค่อยได้อยู่ติด
คฤหาสน์สักเท่าไร งานแต่ละอย่างก็ใช้ระยะเวลาค่อนข้างมากในการปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็น
เป็นทลายรังของคู่แข่งทางการค้า ลอบสังหารบุคคลในรายชื่อแบล็กลิสต์ หรือ
แม้กระทั่งแฝงตัวเข้าไปสืบข้อมูลในที่ต่าง ๆ อีกอย่าง การไปซื้อของกับคุณเฟิงแห่ง
ตระกูลหวังที่รูปโฉมงดงาม ใครละจะกล้าปฏิเสธโอกาสอันหอมหวานนี้

“วันนี้ไปพักผ่อนเถอะ” หวังเซียวกดจูบที่ข้างขมับเบา ๆ ก่อนจะปล่อยให้
เขาเดินออกจากห้องไป

ระหว่างที่เดินกลับห้องพลางครุ่นคิดว่าพรุ่งนี้จะซื้ออะไรกลับมาฝากปะป๊าของเขา เสียงพูดคุยกันของบอดีการ์ดก็ดังขึ้นตรงหัวมุมข้างหน้า ตามจริงเขาจะเดินผ่านไปเลยเพราะอย่างไรงี้ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเขาอยู่แล้ว แถมที่นี้คือคฤหาสน์หลักของตระกูลหวัง จะมีคนอยู่ทุกที่ก็ไม่น่าเห็นจะแปลก

“คุณเฟิงอะไรนั่นโคตรน่าหมั่นไส้เลยว่าปะ” แต่ในประโยคสนทนาของทั้งสามคนนั้นกลับมีชื่อของเจ้าตัว ทำให้เฟิงต้องหยุดฝีเท้าลง

“เบา ๆ หน่อย เดี่ยวใครได้ยินเข้าจะชวยเอานะเว้ย!”

พวกนายนั้นแหละที่จะชวย เฟิงคิดในใจขณะยืมขำแล้วขยับตัวพังกำแพง ยกมือขึ้นกอดอกฟังเงิบ ๆ แบบไม่ได้ทุกซักร้อนใจอะไรนัก เพราะนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่ได้ยินแบบนี้

ครั้งที่แล้วก็จะไรนะ... ของประดับประจำตระกูลหวังหรือเปล่า...?

เพราะว่าเป็นเบอร์หนึ่งของตระกูลหวัง จะมีคนชอบและไม่ชอบก็ไม่น่าเห็นจะแปลกใจในเมื่อมันเป็นธรรมชาติของโลกใบนี้ ซึ่งทุกครั้งที่เฟิงได้ยินเวลาใครนินทาตัวเอง เขาก็จะทำแบบนี้เสมอ กอดอกแล้วยืนฟังเงิบ ๆ รอจนกระทั่งพวกนั้นพูดเสร็จแล้วค่อยเดินผ่านไปราวกับว่าไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น

“ไม่รู้ว่ใช้อะไรไต่เต้า ถึงได้เลื่อนขั้นเร็ว ๆ แบบนั้น ฉันทะทำงานกับท่านเซียวมาตั้งห้าปี ยังไม่มีวีแววว่าจะได้เลื่อนขั้น”

“นั่นสิ เก่งจริงรีเปล่าก็ไม่รู้ หรือว่าแค่หน้าตาสวยอย่างเดียว ท่านเซียวถึงได้เลื่อนขั้นให้ แบบนี้มันลำเอียงไปหน่อยไหมวะ”

“อ้าว งั้นที่เขาบอกว่าคุณเฟิงเป็นลูกชายท่านเซียวล่ะ”

“ไม่ใช่ลูกแท้ ๆ หรอก ท่านเซียวเก็บคุณเฟิงมาเลี้ยง เพราะงั้นคุณเฟิงก็เลยเป็นทั้งลูกชายแล้วก็บอดีการ์ดคนโปรดไงล่ะ”

“ไม่ใช่ว่าเก็บมาเลี้ยงให้บำเรอหรอกเรอะ ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

กึก

“ท่านเซียวนี่ก็คงชอบเด็กเอ๊าะ ๆ สិនะ— อึก!!”

ทันทีที่ได้ยินชื่อของหวังเซียวเลือดสดออกมาจากปากบอดีการ์ด เฟิงก็ขยับตัวออกจากหัวมุมเข้าไปประชิดด้านข้างของคนที่เอ่ยชื่อผู้นำตระกูลด้วยความรวดเร็ว ย่อตัวลงชิดกับพื้นพรมแล้วตัวดันท้าเตะตัดขาจนบอดีการ์ดคนนั้นล้มลงหายใจหลังกับพื้นโดยที่ยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

ร่างบางขึ้นไปนั่งคร่อมโดยใช้เข่าข้างหนึ่งกดหน้าอกเอาไว้ มือซ้ายหยิบมิดสันออกมาจากกระเป๋าหลังของกางเกงแล้วปักลงกับพื้นโดยที่เฉียดใบหูของชายหนุ่มไปไม่กี่เซนติเมตร

ฉีก!!

ทุกอย่างที่กล่าวมาข้างต้นนั้นเกิดขึ้นภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที มันรวดเร็ว
มากจนเหล่านักบอดี้การ์ดที่ยืนคุ้ยกันเมื่อครูต่างอิงไปตาม ๆ กัน

“คุ้ยอะไรกันอยู่เหรอ” เฟิงถามพร้อมกับคลี่ยิ้มบาง ๆ รวากับว่าการกระทำ
เมื่อครูไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

“คะ... คุณเฟิง...” บอดี้การ์ดตกใจกลัวจนตัวสั่น เอ๋เสียงแผ่วพลาถมอง
สบตากับเฟิง ดวงตาคู่สวยแหม่มองเดิน ๆ จะดูดีมีเสน่ห์ แต่กลับเรียบนิ่งแฝงไปด้วย
ความเยือกเย็น เฟิงขยับมีดด้านที่เป็นคม เอนเข้ามาชิดกับลำคอของชายหนุ่มแล้วเอ๋
เสียงเย็นชา

“ฝีมือกระจอกแบบนี้แหละ อยากจะเลื่อนขั้น”

“อะ... ผมขอโทษครับ คุณเฟิง” คมมีดถูกกดเข้าหาลำคอกนักขึ้นเรื่อย ๆ
เกิดบาดแผลจนมีเลือดซึมไหลออกมาเป็นทางยาว เหล่านักบอดี้การ์ดที่เหลือรีบเข้ามา
คุกเข่าขอร้องเฟิงทันที

“ขอร้องล่ะครับคุณเฟิง พวกเราขอโทษครับ!!”

“มีใครอยากพิสูจน์ความเก่งกับฉันไหม?” ดวงตาวนตวัดมองอย่างรำคาญ
หยัดตัวลุกออกจากร่างบอดี้การ์ดที่นอนอยู่ ยืนขึ้นแล้วเอ๋เสียงเรียบนิ่ง

“ถ้าพูดถึงท่านเชี่ยวชาญในทางที่ไม่ดีอีก”

“...”

“ฉันท่านายเน่”

คมมีดที่ใช้เป็นอาวุธเมื่อครูถูกชี้ไปยังดวงตาข้างหนึ่งในระยะห่างไม่ถึงสอง
เซนฯ ขยับปลายมีดไปมาเบา ๆ รวากับจะย่ำเตือนในการกระทำของตน

“หวังว่าจะไม่ได้ตอบส่ง ๆ นะ”

“...ครับ”

เฟิงเก็บมีดสั้นเข้ากระเป๋าตามเดิม ก่อนจะเดินออกไปอีกทาง ด้านบอดีการ์ด
ที่โดนขู่เมื่อครูก็นอนซอกเป็นฝัก จนเพื่อนที่เหลืต้องเข้ามาพยุงให้ลุกขึ้นยืนดี ๆ

วันนี้ บอดีการ์ดทั้งสามคนได้รู้ซึ่งแล้ว ว่าคุณเฟิงไม่ได้มีดีแค่หน้าตาจริง ๆ
และเป็นคนที่ไม่ควรทำให้เขาโกรธอย่างเด็ดขาด

「 二 」

Mr.Chan Harann

ห้างสรรพสินค้าใจกลางเมืองหลวงที่อยู่ไกลจากคฤหาสน์ตระกูลหวัง
ประมาณสิบห้ากิโลเมตร สถานที่ที่อากาศเย็นสบาย ทว่าอุดอู้ และเต็มไปด้วยผู้คน
มากหน้าหลายตาที่เดินขวักไขว่กันเต็มไปหมด ทำเอาเฟิงรู้สึกอยากกลับคฤหาสน์
ทันที เขาไม่คิดเลยว่าห้างสรรพสินค้าในวันหยุดจะมีคนเยอะขนาดนี้

“ซื้ออะไรบ้างครับคุณเฟิง” คุณที่เดินขาบข้างเอ๋อถามพร้อมรอยยิ้ม *คุณ*
หรือ *หวังหลั่นคุณ* (王藍焜 *หยกสีน้ำเงิน*) บอดีการ์ดหนุ่มอายุสามสิบสองปี
เจ้าของใบหน้าหล่อระดับสิบ มีรูปร่างสูงและเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อที่มาจากการฝึกซ้อม
การต่อสู้มาตั้งแต่เด็ก

ตอนแรกเขาเป็นเพียงแค่ผู้ติดตามปลายแถว แต่ด้วยความพยายามที่มี
มากกว่าคนอื่น จึงทำให้ได้พิสูจน์ฝีมือให้หวังลี่เซียวได้เห็นและได้รับเลือกให้เป็นบอดี
การ์ดเบอร์หนึ่งของตระกูลหวังในระยะเวลาไม่กี่ปี

“ผมอยากดูเสื้อสูทก่อนนะ ตัวโปรดโดนมีดแทงก็เลยขาดไปนิดหน่อย”

และนอกจากจะเป็นเบอร์หนึ่งของตระกูลหวังตามที่ใจอยากแล้ว

“แล้วก็...ขอบคุณนะที่ไปไหนมาไหนกับผมตลอดเลย”

เขาก็อยังอยากเป็นเบอร์หนึ่งของคุณเฟิงคนสวยด้วย

คุณแทบจะเป็นลมไปเสียตรงนั้นยามที่เห็นรอยยิ้มหวานเชื่อมของคุณเฟิง
แสร้งทำเป็นกระแอมเสียงแล้วเอ่ยตอบกลับไปอย่างเคอะเขิน

อันที่จริงแล้วในตอนแรกเขาไม่ได้ปลาบปลื้มเฟิงมากถึงขนาดนี้ หลังจาก
เจอเฟิงในย่านสลัม เขาก็โดนส่งไปทำงานที่ต่างประเทศหลายปีจนกระทั่งเฟิงอายุ
ประมาณสิบสี่ปี คุณได้กลับมาประจำที่คฤหาสน์หลักอีกครั้ง ชาวสื่อต่าง ๆ นานา
มากมายประโคมเข้าหาเขาว่าตำแหน่งบอดีการ์ดมือหนึ่งตกไปเป็นของคุณเฟิงที่เฟิง
เข้ามาใหม่แทนที่จะเป็นเขาผู้ซึ่งทำงานมาให้กับตระกูลหวังมาตั้งแต่สิบขวบ

ดังนั้น ความรู้สึกแรกที่เจอหน้าเฟิง ณ คฤหาสน์หลักจึงกลายเป็นเกลียด
แทนที่จะเอ็นดู

ทั้งตัวเล็ก ทั้งบอบบางและดูอ่อนแอใน ใบหน้าสวยงามราวกับตุ๊กตาชั้นดีมี
เพียงสีหน้าเดียวคือเรียบนิ่ง เวลาไปไหนมาไหน เฟิงมักจะตัวติดกับหวังลี่เซียวราวกับ
ของประดับกายก็เท่านั้น

เขาคิดว่าเฟิงไม่มีฝีมือ มีดีแค่หน้าตาที่ใช้หลอกล่อศัตรู

แต่ความคิดทั้งหมดทั้งมวลก็มลายหายไปเมื่อวันหนึ่ง หวังลี่เซียวส่งเฟิงไป
ประกบคู่กับคุณเพื่อทลายรังของคู่แข่งทางธุรกิจของตระกูลหวังที่อังกฤษ แน่แน่นอนว่าที่

แรก คุณค้านหัวชนฝาว่าจะไม่มีทางดูแลคนอ่อนแอแบบนี้เด็ดขาด ให้ตายอย่างไรก็
จะต้องให้เฟิงย้ายไปอยู่แนวหลังให้ได้

แต่หลังจากที่เข้าไปในโกดังที่เป็นแหล่งกบดานของศัตรูได้เพียงสามนาทีก่อน
และลูกน้องที่เหลือน้อยต่างยืนอิงกับภาพตรงหน้า

บอดีการ์ดที่ยืนป้องกันอยู่แนวหน้าต่างนอนจมกองเลือด สังกัดเหม็นชวน
คลื่นไส้คละคลุ้งไปทั่วอากาศ ที่ลำคอมีบาดแผลลึกมาก ดูจากรอยที่ฉีกและลึกแล้วคง
จะเป็นมีดพกของใครบางคน แต่ทีมของคุณ ทุกคนจะไม่พกมีด มีแต่ปืนสั้นหรือไรเฟิล
แล้วแต่ความถนัดและโพสิชันที่วางไว้ของแต่ละคน

คนเดียวที่ได้รับอนุญาตให้ใช้มีดสั้นคู่กับปืนพกในตอนนี้ก็คือ หวังอี้เฟิง

ปัง ๆ!!

เสียงกระสุนรัวหลายนัดทำให้เขาได้สติ รีบเปิดเครื่องมือสื่อสารสั่งคนในทีม
ให้ตามเก็บกวาด อย่าให้มีผู้รอดชีวิตแม้แต่คนเดียว ก่อนจะรีบรุดหน้าขึ้นไปชั้นสองที่
มีเฟิงกำลังหลบท่ากระสุนอยู่

ฉีก!

มีดสั้นตัววัดปาดลำคอศัตรูคนแล้วคนเล่าโดยที่อีกฝ่ายยังไม่ทันขยับตัว ปลาย
สายตาของคุณเลื้อยไปเห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังเล็งปืนมาทางเฟิง ทว่าเจ้าตัวกลับรู้ตัว

ก่อนเขาเสียอีก เขาเรียวยาวรีบตีตัวกระโดดหลบกระสุนกลางอากาศแล้วชักปืนพกออกมา เลื่อนกระบอกปืนยิงตัดข้าวหัวใจอย่างแม่นยำ

สวยงามราวกับกำลังเต้นรำ

อยู่ ๆ คำนี้ก็แวบเข้ามาในหัวของคุณโดยไม่ได้ตั้งใจ

ทั้งใบหน้าเรียบนิ่งไม่แสดงอารมณ์ใด ๆ ทั้งร่างกายบอบบางที่หลบหลีกไปมา และฝีมือที่เข้าขั้นไม่ธรรมดาทำให้เขายืนกลืนน้ำลายอยู่เงียบ ๆ

‘นี่ K142 ชั้นสองเคลียร์’ มือเรียวแตะที่อุปกรณ์สื่อสารข้างใบหูแล้วกรอกน้ำเสียงเรียบนิ่งลงไป ดวงตาคู่สวยกวัดไปมองคนข้างกายแล้วเอ่ยถาม

‘โกดังที่นี่เคลียร์แล้ว มีอะไรอีกไหมครับ’

‘...’

‘หวังหลั่นคุณ?’

นี่เป็นครั้งแรกของคุณในวัยยี่สิบปี ที่มาปฏิบัติงานแล้วไม่มีอะไรทำ

และหลังจากการปฏิบัติงานครั้งนั้น ท่าทีของคุณที่มีต่อเฟิงก็เปลี่ยนไปกลายเป็น

‘คุณเฟิงจะไปไหนครับ ผมขอไปด้วย’

‘คุณเฟิงระวังครับ!’

‘คุณเฟิงครับ หลังจากนั้นเราไปเดินเล่นกันไหมครับ’

จะหยิบจะทำอะไร ในประโยคของคุณต้องมีชื่อคุณเฟิงปรากฏอยู่เสมอ...

เรื่องนี้ดันไปเข้าหูของท่านเชียวเข้า เขาจึงจัดแจงเลื่อนชั้นให้กับคุณและย้ายตำแหน่งจากบอดีการ์ดประจำตัวเขา กลายมาเป็นบอดีการ์ดประจำตัวเฟิงทันที คุณยิ่งปลาบปลื้มหนักเข้าไปใหญ่ เอาไปไม้ให้กับคนในทีมได้ฟังไปอีกหลายอาทิตย์

“ร้านที่มาซื้อประจำอยู่ชั้นไหนนะ เหมือนที่นี่เขาจะปรับปรุงใหม่ ผมไม่ค่อยคุ้นเลย” เฟิงยกมือขึ้นรั้งแขนคุณเอาไว้แล้วเอ่ยถามพลางปรายตามองไปรอบ ๆ อย่างงุนงง เพราะว่าเฟิงกลับมาจากอังกฤษหลังจากที่ห่างหายไปนานเกือบสี่เดือน สถานที่ที่เฟิงเคยไปก็มีการเปลี่ยนแปลงเป็นบางแห่ง เช่นเดียวกันกับห้างสรรพสินค้าแห่งนี้

“เดี๋ยวผมนำทางให้ครับคุณเฟิง” บอดีการ์ดหนุ่มเอ่ยอย่างกระตือรือร้น ก่อนจะนำทางพาไปยังร้านขายเสื้อสุทที่ตระกูลหวังมักจะมาใช้บริการเป็นประจำ ระหว่างทางก็สอดส่องสายตาไปรอบด้านอย่างระมัดระวังตัวไปด้วย แม้ตอนนี้พวกเขาจะอยู่ในชุดไปรเวท แต่คุณก็ยังคงทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยของเฟิงไปด้วย อาวุธที่เขาพกมานั้นจึงน้อยชิ้น ไม่เหมือนกับตอนที่ใส่ชุดเวลาทำงาน

ใช้เวลาไม่นานจากชั้นสองขึ้นมาชั้นห้า ทั้งสองก็มาถึงร้านถุงมือและร้านสั่งตัดเสื้อสุทซึ่งเป็นร้านเดียวกัน บอดีการ์ดหนุ่มรีบทำหน้าที่เปิดประตูร้านให้คุณเฟิงเข้าไปทันที คนตัวเล็กหันไปยิ้มขอบคุณอย่างที่ชอบทำ ก่อนจะก้าวเข้าไปในร้าน

เป็นร้านสุทที่ค่อนข้างจะแตกต่างจากร้านอื่น ๆ ตรงที่การตกแต่งนั้นเน้นไปทางคลาสสิก ใช้สีน้ำตาลเป็นสีหลักและมีสีรองคือสีดำในการตกแต่งร้าน ส่วนร้านอื่น ๆ จะเน้นไปทางโมเดิร์นเพื่อให้เข้ากับยุคสมัย ซึ่งเฟิงมองว่าแบบคลาสสิกดูมีเสน่ห์มากกว่า

“สวัสดีค่ะคุณอ๊อฟเฟิง คุณหลั่นคุณ”

“สวัสดีครับ วันนี้ขอรับกวนหน้อยนะคะ” เฟิงเอ่ยทักทายเจ้าของร้านที่ออกมาต้อนรับอย่างดีเลิศ ก่อนที่ร่างเล็กจะถูกพาตัวไปยังโซนวัดตัวเพื่อตัดเสื้อสุท ส่วนคุณก็เลือกเนกไทที่คิดว่าน่าจะเข้ากับเฟิงไปพลาง แต่ในความคิดคุณ ไม่ว่าเฟิงจะใส่เสื้ออะไร ลวดลายแบบไหน มันก็ช่างดูดีจนเขาไม่อาจเอือมถึง

“คุณเฟิงจะรับเนกไทเพิ่มไหมคะ เส้นนี้เฟิงเข้ามาใหม่เลยคะ” ผ่านไปประมาณยี่สิบนาทีหลังจากวัดตัวและเลือกดีไซน์เสื้อสุทเสร็จเรียบร้อย พนักงานคนเดิมก็เดินมาพร้อมกับเนกไทคอลเลกชันใหม่ที่เฟิงเข้าร้านมาไม่นานมาให้เจ้าตัวดู

ตามปกติ เฟิงไม่ชอบอะไรที่ดูหวือหวาจนเกินพอดี ยิ่งสิ่งของที่มีลวดลายมาก ๆ หรือสีฉูดฉาด เจ้าตัวยิ่งชอบ

“ดีเทลเด่น ๆ ของคอลเลกชันนี้อยู่ตรงนี้ค่ะคุณเฟิง เข้มกลัดรูปใบเฟิงขนาดเล็ก ดูเรียบง่าย เหมาะกับคุณเฟิงมาก ๆ เลยนะคะ” นิ้วเรียวยาวยื่นเข้าไปเกี่ยวเนกไทเส้นนั้นเข้ามาดูใกล้ ๆ ดวงตาคู๋สวยมองอย่างชื่นชม เป็นเนกไทสีดำธรรมดาแบบที่เฟิงชื่นชอบ ทว่ามีจุดเด่นคือเข็มกลัดฝังเพชรเม็ดเล็ก ๆ อยู่บนใบเฟิงสองเม็ด

ซึ่งพอลองเอามาเทียบกับเสื้อเชิ้ตที่ใส่อยู่นั้น ความงามของเนกไทกลับไปได้ดีกับ
เจ้าของโบหน้างามอย่างเฟิง

“มีกี่สีครับ”

“สามสีค่ะคุณเฟิง สีดำ สีขาว สีกรม”

“ผมรับทั้งหมดครับ คุณฟ้าลงบิลเลยได้ไหมครับ”

“ได้เลยค่ะ”

การขอปิงจบลงอย่างรวดเร็วเมื่อเราได้ของตามที่ต้องการครบแล้ว เหลือ
เพียงแต่คุณที่ยังคงคิดไม่ตกว่าจะซื้อเนกไทเส้นไหนให้กับคุณเฟิงดี จนเจ้าตัวที่ยืนมอง
อยู่เงียบ ๆ เผลอหลุดหัวเราะออกมาอย่างอดใจไม่ไหว

“คุณเฟิง...”

“ชะ... ขอโทษนะ มันเผลอ...” แม้จะพยายามยกมือขึ้นมาปิดปาก แต่เสียง
หัวเราะอันน่ารักก็ยังคงหลุดออกมาให้ได้ยินกัน “ขอโทษที่... เอาทุกเส้นที่คุณชอบนั้น
แหละ คุณอยากได้เส้นไหนก็หยิบมาเลย”

“มะ... ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณครับ” บอดีการ์ดหนุ่มเล็กเล็ก รีบเอาเนกไททุก
เส้นวางกลับที่เดิมแล้วเดินเข้าไปช่วยเฟิงถือของทันที คนที่เฟิงหัวเราะไปก่อนหน้านี้
ปรายสายตามองอย่างเอ็นดู หันกลับมาจัดแจงชำระเงินให้เรียบร้อย ก่อนที่ทั้งสองจะ
ออกจากร้านไป

แม่เพิงจะรู้ว่าลึก ๆ แล้วบอดีการ์ดหนุ่มมีความรู้สึกพิเศษให้กับตน แต่เขาก็ไม่เคยเข้าไปก้าวก่ายหรือบีบบังคับให้อีกฝ่ายแสดงความรู้สึกนั้นออกมาให้ชัดเจน ตราบใดที่คุณพอใจที่จะแสดงออกแบบนี้ เขาเองก็พอใจเช่นกัน

“อีกสองอาทิตย์ถึงจะมารับเสื้อสูทได้ใช่ไหมครับคุณเพิง”

“อืม ผมคงกลับมาจากงานครั้งหน้าพอดี”

“เหนื่อยน้อยนะครับ” คุณเอ่ยออกมาอึ้ง ๆ ซึ่งเพิงเองก็ส่งยิ้มกลับไป

ทั้งสองแะเดินเล่น ทานข้าวกันอีกสักพักใหญ่ ๆ ก่อนจะถึงเวลากลับ คฤหาสน์หลัก ไม่ใช่คุณหอรกที่เป็นฝ่ายถึงตันที่จะอยู่ต่อ หากแต่เป็นเพิงที่อยากจะใช้เวลาเที่ยวเล่นให้คุ้มค่าก่อนที่จะกลับไปทำงานอันด้ามีดนั้นต่างหาก

‘ไม่รู้ว่าจะอยู่ได้อีกกี่วัน เพราะฉะนั้นก็เที่ยวเล่นให้เต็มที่ ในขณะที่ยังมีลมหายใจเถอะ’

นั่นคือประโยคที่เพิงชอบพูดให้คุณฟังบ่อย ๆ จนเสมือนว่ากลายเป็นประโยคประจำตัวไปเสียแล้ว

เพราะงานที่หวังสี่เหลี่ยมมอบหมายให้ทำนั้น... ไม่เคยเป็นงานที่ดีเลยสักงานหนึ่ง

“คุณเฟิงครับ ผมขอไปเข้าห้องน้ำก่อนได้ไหมครับ” ระหว่างทางที่เดิน
หาทางลงไปยังลานจอดรถของห้างสรรพสินค้า คุณก็เอ่ยปากพร้อมกับชี้ไปทางห้องน้ำ
ที่อยู่ห่างจากจุดที่ยืนอยู่ไม่ไกลมากนัก

“อืม เดี๋ยวผมเดินเล่นรอแถว ๆ นี้นะ”

“จะรีบไปรีบมานะครับ คุณเฟิงเองก็อย่าเดินไปไกลนะ”

“ครับ”

เมื่อตกปากรับคำเสร็จ คนหนึ่งก็เดินแยกไปทางห้องน้ำ ส่วนอีกคนก็เดินแยก
ไปทางที่ตรงข้ามกัน

ทางที่เฟิงเดินนั้นเป็นทางที่อยู่ในระหว่างก่อสร้างบางส่วน และบางส่วนก็เปิด
เป็นร้านเป็นซอปเสื้อผ้าเล็ก ๆ ตามสไตล์ห้างสรรพสินค้าที่มีการปรับปรุงเมื่อไม่นาน
มานี้ สองเท้าก้าวเดินไปตามทางอย่างอารมณ์ดี นาน ๆ ที่เฟิงจะได้กลับมาที่ไทย เจ้า
ตัวจึงอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ใครเดินผ่านก็ส่งยิ้มทักทาย หากเป็นคนอื่นคงโดนมองว่าบ้า
แต่กับเฟิงผู้เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ คนจึงว่าไม่ลง

“คุณซำจ้ง... หรือว่าหาเราไม่เจอ-”

ดูบ!

ขณะที่คิดว่าจะโทรตามหวังหลั่นคุณ ร่างกายก็เซไปด้านหลังเล็กน้อยตามแรง
กระแทกจากด้านหลัง ใบหน้าสวຍเหลียวไปมองทางด้านหลังพร้อมกับยกมือตั้งท่า

เตรียมรับมือในระยะประชิดทันทีตามสัญญาณที่ถูกฝึกมา แต่กลับต้องชะงักไป
เมื่อคนที่มาชน กลับกลายเป็นเด็กผู้ชายที่มีความสูงเพียงแค่ต้นขาของเขาเท่านั้น

“พะ... พี่สาว อีก... เห็นแม่ผมไหม อีก อือ”

พี่สาว?

สาบานเลยว่าหน้าของอึ้งเฟิงในตอนนี้นี้คงมีแต่เครื่องหมายคำถามปรากฏเต็ม
ไปหมด กำลังจะย่อตัวลงไปถามไถ่อีกครั้ง

ปัง ๆ!!

เสียงรัวกระสุนสองสามนัดก็ดังขึ้นไม่ไกลจากจุดที่เฟิงยืนมากนักจนเขาต้อง
พุ่งเข้าไปคว้าตัวเด็กชายคนนั้นเข้าสู่อ้อมแขนแล้วโน้มตัวลงหมอบกับพื้นทันที ฟังจาก
ความก้องเสียงและประเมินจากทิศทางแล้ว คนที่ยิงปืนคงอยู่ถัดจากพวกเราประมาณ
ห้าร้อยเมตร

ซึ่งมันแย่มากเพราะในเวลานี้ เฟิงไม่ได้พกอาวุธมาเลยสักชิ้น แคมเขายังเดิน
ออกห่างจากคุณมาก็ไกล (ไกลไกล) จะให้ย้อนกลับไปตอนนี้ก็ได้อยู่หรอก แต่เด็กคนนี้
ล่ะ

“หนู ใจเย็น ๆ แล้วฟังผมนะ... พลัดหลงกับคุณแม่ที่ไหนเหรอ” เฟิงรีบหยัด
ตัวลุกขึ้นนั่งพลาบปลอบขวัญเด็กผู้ชายในอ้อมกอดไปด้วย เด็กชายที่แม่จะนำตานอง
หน้าด้วยความกลัว แต่ก็ยังกลั้นใจตอบไป

“ตรง อีก... ตรงนั่นครับ” นี้น้อย ๆ ยกขึ้นชี้ไปยังลานของเล่นที่อยู่ด้านหลังของพื้นที่ที่กำลังปรับปรุงซ่อมแซมแต่ก็ไม่ได้ปิดปรับปรุงไม่ให้นักเดินผ่าน

วินาทีที่ตัดสินใจเป็นความตายเกิดขึ้นภายในระยะเวลาสั้น ๆ เฟิงตัดสินใจอุ้มเด็กผู้ชายคนนั้นขึ้นแล้วออกตัววิ่งตัดเข้าไปยังตรอกเล็ก ๆ ซึ่งเป็นทางเชื่อมไปยังลานของเล่น มือเรียวล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกง หยิบอุปกรณ์สื่อสารตัวจิ๋วออกมาสวมเข้าที่ใบหูแล้วเปิดตัวรับสัญญาณ

“K142 ติดต่อ K117”

[คุณเฟิง! ผมบอกแล้วใช่ไหมครับว่าอย่าเถลไถล!] บอกรหัสติดต่อสัญญาณไปไม่ถึงเสียวินาที ปลายสายก็ตะโกนกลับมาจนแก้วหูเฟิงแทบแตก ครั้นจะดึงอุปกรณ์สื่อสารออกก็ไม่ได้เพราะมือไม่ว่าง จึงได้แต่ขอโทษแล้วบอกสถานการณ์ตอนนี้อย่างรวดเร็ว

“ผมอยู่ถัดจากคุณประมาณสี่ร้อยเมตร คนที่ยิงปืนคงจะอยู่แถว ๆ คุณ”

[ครับ ผมปะทะกับมันอยู่ มันเป็นคนของเจ้าสัวฐานัน... คุณเฟิงหาที่หลบไปก่อนนะครับ ผมจะรีบจบภายในห้านาที]

“เข้าใจแล้วครับ”

เจ้าสัวฐานันเหรอ... ชื่อนี้ไม่เห็นจะเคยได้ยิน...

“ใกล้ถึงแล้วนะ ไม่ต้องกลัว” มือข้างหนึ่งเก็บอุปกรณ์สื่อสารเข้ากระเป๋า
กางเกงตามเดิมพลาแสงคำพูดปลอบขวัญไปให้กับเด็กชายที่ยังคงสะอึกสะอื้นอยู่แต่ก็
ไม่ได้หลังน้ำตาออกมาแล้ว เห็นเป็นแบบนั้นเจ้าตัวก็คลี่ยิ้มอ่อนหวานให้เป็นรางวัล

พี่ป!

“...!!”

แต่จังหวะที่ร่างกายกำลังจะผ่านพ้นออกจากตรอกก่อสร้าง เอวบางก็ถูกใคร
บางคนใช้แขนโอบรั้งจนร่างกายลอยหวิวเข้าไปชิดกับแผ่นอกกว้าง

“หายไปไหนแล้ว”

“บ้าฉิบ ทำไม่ถึงมีคนนอกเข้ามาแทรกได้วะ!”

“ถอยก่อนเถอะ!”

ชายในชุดสูทสีดำสองคนวิ่งผ่านไปพร้อมกับตะโกนออกมาอย่างหัวเสีย เพ่าที่
ฟังผ่าน ๆ ก็พอจะจับใจความได้ว่าพวกเขาคงกำลังจะตามล่าใครบางคนอยู่และ
บังเอิญมีคนนอกเข้ามาแทรก คนนอกที่ว่าคงจะเป็นคุณ

และคนที่พวกมันตามล่า

“เด็กดี... อยู่เฉย ๆ นะ”

คงจะเป็นคนที่กำลังโอบเอวของเขาเอาไว้แน่นแหละ

ผ่านไปไม่นานหลังจากที่ผู้ชายพวกนั้นวิ่งผ่านไป เฟิงถึงได้ตัดสินใจค่อย ๆ ขึ้นตัวออกแต่ก็ไม่ได้ขยับแรงจนน่าเกลียด อันดับแรกหลังจากที่เขาทำหลังจากหลุดพ้นจากผู้ชายด้านหลังคือการก้มลงไปดูเด็กชายในอ้อมกอด โชคดีมากที่เด็กคนนี้ จิตใจเข้มแข็ง แม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่น่ากลัว ก็ยังคงปิดปากเงียบสนิท ฝ่ามือเรียวยกขึ้นลูบศีรษะเล็กเพื่อปลอบใจ

ก่อนจะหันกลับมาเผชิญหน้ากับคนแปลกหน้าด้านหลัง

คนแปลกหน้าผู้นี้... ช่างเป็นคนแปลกหน้าที่หล่อเหลาเสียจริง โครงหน้าอันงดงามราวกับว่าคนตรงหน้าหลุดออกมาจากหนังสือเทพนิยายชวนเพื่อฝัน ดวงตามกริบสีฟ้าอ่อนที่มีเส้นหยักยาววน ริมฝีปากสีชาดูนุ่มน่าสัมผัส จมูกโด่งเป็นสันและคิ้วเรียวยาว

เป็นพวกนักธุรกิจที่เป็นชู้กับเมียคนอื่นเลยโดนตามล่าหรือเปล่าล่ะ... นั่นคือสิ่งที่เฟิงคิด

“พี่ชายบาดเจ็บ” แต่ก่อนที่จะได้สรุปใจความอะไร เด็กชายตัวน้อยก็ร้องออกมาเสียงเบาพลงยกนิ้วชี้ไปที่บาดแผลจากการโดนยิงที่ต้นแขน แม้มันจะไม่ได้ดูน่าสยดสยองขนาดที่เด็กเห็นยังต้องร้องไห้ แต่การที่เลือดซึมออกมาเป็นวงกว้างนั้น บ่งบอกได้ดีว่าคนตรงหน้าเสียเลือดมากจากการขยับตัวเมื่อครู่

เฟิงจัดการวางเต็กลงกับพื้นแล้วแกะกล่องเนกไททั้งสามเส้นที่เฟิงซื้อจากร้านเมื่อครู่ นิ้วเรียวยับเส้นเนกไทพับไปพับมาเป็นขนาดสี่เหลี่ยมหนา ๆ ทั้งสามเส้น เพื่อใช้กดทับที่บริเวณปากแผลไม่ให้เลือดไหลไปมากกว่านี้

“คุณเป็นพวกคนใหญ่คนโตเหรอ ถึงได้โดนตามล่าแบบนี้”

แม้จะแอบเสียดายจนไม่อยากใช้ห้ามเลือด แต่เขาก็ไม่อาจปล่อยให้คนตรงหน้าเข้าสู่ภาวะช็อกจากการเสียเลือดได้หรอกนะ

แต่เดี๋ยวลี...

สัมผัสแข็ง ๆ แปรลก ๆ ที่อยู่ข้างใต้เสื้อสูทตัวนอกที่ทับเสื้อเชิ้ตเปื้อนเลือดอีกทีมันทำให้เฟิงหยุดชะงักไปเล็กน้อย

นี่มัน...

“...ไม่รู้จักผมเหรอ?”

เสียงข่มเอ่ยถาม เป็นเหตุให้เฟิงรีบเงยหน้าขึ้นมองอย่างลึ้มตัว คนถูกถามนิ่งเงียบไป คิ้วเรียวยเริ่มขมวดพรางส่งสายตากวาดมองไปทั่วโครงหน้าอันงดงามของอีกฝ่ายอย่างเอาเป็นเอาตาย

ก่อนจะสรุปคำตอบออกมาง่าย ๆ ว่า

“คุณเป็นดาราหรือครับ”

พรีด

คนตัวโตหลุดหัวเราะออกมาใหญ่เมื่อได้ยินคำตอบ เขาใช้มือข้างที่ว่าง ยกขึ้นมาปิดปากเอาไว้ราวกับจะกลั้นเสียงขำ

ภาพตรงหน้านั้นทำเอาเฟิงเพลล่อนแรงที่ใช้กดเนกไทไปชั่วขณะ

ข้างเป็นรอยยิ้มที่ดูดีเกินคาด

“อืม จะบอกว่าเป็นคนมีชื่อเสียงก็ไม่ผิดนักหรอก” แต่ก็ยังเป็นรอยยิ้มที่แฝงไปด้วยความหมายมากมายเกินกว่าที่เฟิงจะคาดเดาได้ “แล้วคุณล่ะ ไม่ใช่คนที่นี่เหรอ ถึงไม่รู้จักผม”

และบรรยากาศรอบตัวที่ดูแล้วไม่น่าใช่บุคคลที่มีชื่อเสียงธรรมดา ๆ ทำเอาลมหายใจของคนตัวเล็กสะดุดห้วงไป ก่อนที่บทสนทนาเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่แล้วของเขากับคุณจ้าวจะแวบเข้ามาในหัว

‘บุคคลอันตราายเหรอ?’

‘ครับ ในระหว่างที่คุณเฟิงไปทำงานที่ต่างประเทศ รายชื่อพวกนี้ก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จนนับแทบไม่หมด’

“ผมจะโทรเรียกรถพยาบาลให้ นะครับ... คุณ...?” เฟิงไม่ได้ตอบคำถาม แต่เป็นฝ่ายถามกลับ

‘แล้วมีใครอันตรายที่สุดไหม อันตรายถึงขนาดที่ปะปายังต้องระวังนะ’

“ถามชื่อผมเหรอ”

“ไม่ต้องบอกก็ได้ครับ ผมแค่ถามเอาไว้ เผื่อคุณหมดสติไปจะได้บอกกับ
โรงพยาบาลถูก”

‘มีสิครับ ตระกูลทรัพย์’

“ฉาน”

“...”

“ผมชื่อฉาน”

‘ผู้นำตระกูลรุ่นที่สิบห้า ฉาน ทรัพย์’

「 三 」

I'm not okay but...I smile anyways.

ไม่รู้ว่าชีวิตนี้เห็นของสวย ๆ งาม ๆ มาแล้วกี่ครั้ง ได้สัมผัสและตะต๋องมัน
มาแล้วกี่ที

“ผมซื้อมาน”

“...”

“แล้วคุณล่ะ”

แต่ฉาน รัญญู กลับรู้สึกว่าคุณตรงหน้านั้นงดงามกว่าของสวยงามที่เคยผ่าน
ตามามากกว่าเป็นไหน ๆ

ทั้งท่วงท่าที่แสนสง่างาม ทั้งน้ำเสียงที่ฟังดูอ่อนหวาน และใบหน้าเรียวสวยดู
มีเสน่ห์

มันทำให้ฉานเผลอทอดสายตามองอย่างหลงใหล

ถ้าหากปล่อยมือไปตอนนี้ เราจะได้เจอกันอีกไหมนะ...

“เจ้าเด็กใหม่ มัวทำบ้าอะไรอยู่ตรงนี้! เพราะแกมัวแต่ไอ้เอ๋ คุณหนูก็เลยได้รับบาดเจ็บจนได้!”

แต่แล้วสายตาก็มองเพียงอย่างหลงใหล ก็แปรเปลี่ยนเป็นสายตาที่ขุ่นมัวเมื่อใครบางคนพรวดพราดเข้ามายังสถานที่ที่พวกเขาอยู่ ทางด้านเพิงที่โดนตะคอกแบบไม่ทันได้ตั้งตัวก็สะดุ้งตกใจ หันใบหน้าสวยไปมองทางด้านหลังที่ปรากฏร่างของคุณที่เปลี่ยนไปสวมเสื้อเชิ้ตและวิกผมสีน้ำตาลดูไม่คุ้นตา ตามกรอบหน้ามีเม็ดเหงื่อผุดซึ่มไปทั่ว

คนตัวเล็ก พอเห็นว่าคุณปลอมตัวมาแถมยังตะคอกใส่เขาเสียงดังซึ่งมันเป็นเรื่องที่คุณไม่เคยทำ เขาก็เข้าใจสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว

“ชะ... ขอโทษครับเฮีย พอดีมีคนเจ็บ...”

“จบงานนี้แกโดนไล่ออกแน่! รีบไปหาคุณหนูเลย!” คุณรีบออกแรงดึงตัวเพิงให้ลุกขึ้น พร้อมกับจูงมือเด็กชายที่พลัดหลงกับพ่อแม่ให้เดินตามไปด้วยกันอย่างเร่งรีบ

ทั้ง ๆ ที่หัวใจนั้นแทบจะกระเด็นกระดอนออกมาข้างนอกอยู่รอมร่อ

เวอร์เฮีย ทำไมมันถึงมาอยู่ที่นี่ได้วะ! ไม่ใช่ว่ามันรู้แล้วนะว่าคุณเพิงเป็นใคร...

“คุณเจ้าของเนกไทครับ”

ก๊ิก

“คุณยังไม่ได้บอกชื่อผมเลย”

แข่งขาทันทีสองข้างชะงักไปชั่วขณะ เมื่อน้ำเสียงต่ำที่แผงไปด้วยความขุ่นเคือง
ดังขึ้นจากด้านหลัง คนถูกทักรีบหันใบหน้ากลับไปมองทันที

“...”

ทั้ง ๆ ที่น้ำเสียงมีแต่ความไม่พอใจเต็มไปหมดแท้ ๆ ... แต่ริมฝีปากกลับวาด
ยิ้มอย่างอ่อนโยนจนเพ่งนึ่งค้ำ ดวงตาคู่สวยเปลอส่อแววตาเย็นชาออกมายามที่สบ
กับดวงตาคมที่กำลังจ้องมองมาด้วยความรู้สึกที่ยากจะหยั่งถึง

ฉวน ทรัพย์สิน...

แค่บรรยากาศรอบตัวก็กินขาดแล้ว

“ผมเรียกรถพยาบาลให้แล้วนะครับ”

เพ่งเอ่ยตัดบทสั้น ๆ ก่อนจะรีบเร่งฝีเท้าตามคนที่รุดตัวไปข้างหน้าก่อนแล้ว
ทิ้งให้คนบาดเจ็บมองตามจนกระทั่งร่างผอมเพรียวลับสายตาไป

ร่างสูงค่อม ๆ ประคองตัวเองให้ลุกขึ้นยืนแล้วเอนแผ่นหลังพิงกำแพงเอาไว้
ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง หยิบโทรศัพท์เครื่องหรูออกมากดส่งข้อความไปหา
ใครบางคนสั้น ๆ

‘คุณ...?’

ก๊ก

‘ไม่ต้องบอกก็ได้ครับ’

น้ำเสียงหวานหูวนฟังดังเข้ามาในโสตประสาทอีกครั้งจนฉันทึ่งค้างไปหลายวินาที นี่คงจะเป็นครั้งแรกเลยด้วยซ้ำที่เขาไม่สามารถสลัดความรู้สึกนึกคิดที่มีให้กับคนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรกออกจากหัวได้

อยากเจออีกครั้งจริง ๆ นั่นแหละ...

ไม่นานนัก บุคคลที่เขาติดต่องานก็วิ่งมาทางเขาด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย

“คุณฉาน จะเจ็บตัวก็ให้มันน้อย ๆ หน่อยสิครับ รู้ว่าตัวเองหลบท่ากระสุนได้ ทำทำไมไม่หลบละ ปล่อยให้ตัวเองโดนยิงทำไมครับ” มาถึงก็เปิดปากบ่นอย่างไม่รักตัวกลัวตาย เขาคือ**ทศ** เป็นทั้งเลขาและบอดีการ์ดคนสนิทที่เติบโตมาด้วยกันกับฉาน ทั้งคู่จึงสนิทกันเหมือนพี่น้องและเป็นไม้เบื่อไม้เมากันเสียมากกว่า แม้ว่าอายุจะห่างกันเพียงเจ็ดปี แต่ถึงอย่างนั้นทศก็ให้ความเคารพกับฉานในฐานะเจ้านายมาก

“ทศ”

“ครับ?” ชายที่ถูกเรียกว่าทศรีบเข้าไปประคองร่างผู้เป็นนายเอาไว้ เขาหันหน้าไปมองด้วยความฉงน

“ที่นี่มีแหล่งกบดานของเจ้าสัวฐานันสองแห่ง ส่งคนไปทลายรังมันทั้งสอง
แห่งเดี๋ยวนี้เลย ฉันจะอนุมัติให้เป็นกรณีพิเศษ”

แต่ความฉงนก็แปรเปลี่ยนเป็นสีหน้าที่จริงจังเมื่อได้รับมอบหมายคำสั่ง

เจ้าสัวฐานันหรือที่คนในเรียกว่าคุณฐา เป็นบุคคลที่ตระกูลหรัญญูตราหน้าว่า
เป็นชายที่ชอบเล่นสกปรก คดโกง และมีโอกาสเมื่อไหร่ก็จะคอยขัดแข้งขัดขาได้ทุก
เมื่อ ซึ่งมันก็ไม่แปลกหรอกที่คนในวงการนี้จะเล่นสกปรกเป็นหลัก แต่เมื่อไม่นานมานี้
เจ้าสัวฐานันกลับเอาอาวุธตัวอย่างที่หรัญญูยังพัฒนาไม่เสร็จไปทอดขายตามตลาดมืด
อีกทีหนึ่งจนได้กำไรเป็นกอบเป็นกำ ทั้ง ๆ ที่มันเป็นอาวุธตัวอย่างของหรัญญู

จะยอมปล่อยให้ไปง่าย ๆ แบบนั้นคงไม่สมกับเป็นฉานเท่าไร

“ผมจะส่งคนไปทันที่ครับ”

ฉานพยักหน้ารับ ก่อนที่ทั้งคู่จะเดินไปที่ลานจอดรถ ท่ามกลางความวุ่นวาย
มากมายจากเหตุการณ์ที่คนของเจ้าสัวฐานันเป็นคนก่อ

“คุณฉาน! ทำไมเลือดออกเยอะขนาดนั้นล่ะครับ!” นรงค์ คนขับรถ
ประจำตัวเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนกเหมือนกับว่าตัวเองเป็นคนถูกยิง ร่างสูง
หัวเราะเสียงต่ำอย่างขบขัน ก่อนจะค่อย ๆ ถอดเสื้อสูท ทิ้งมันลงไปกับพื้น

ท่อนแขนแกร่งที่อยู่ภายใต้เสื้อเชิ้ตที่ชุ่มเลือด ปรากฏปลอกแขนกันกระสุนที่มีตัวอักษรภาษาอังกฤษพาดเป็นแนวนอนว่า HARANN ปักไว้ตรงกลางอย่างสวยงาม และสิ่งนั้นก็ทำให้ทศที่ประครองร่างของฉานมาเป็นกิโลเมตรถึงกับอ้าปากค้าง

“คุณฉาน! ทำไมไม่บอกผมล่ะว่าใส่ปลอกแขนกันกระสุนมา มิน่าล่ะ ถึงได้ยอมโดนคนของเจ้าสัวฐานันยังได้”

“ก็แค่อยากทดสอบประสิทธิภาพของปลอกแขนนี้น่ะ ไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร... สรุปว่ามันห่วยเกินไปที่จะเอาออกไปขาย กลับไปแล้วจัดการยกเลิกการผลิตด้วย”

จะไม่ได้ยังงั้นล่ะคุณฉาน ไ้เราก็หัวใจแทบวาย... นรงค์ได้แต่บ่นในใจ แต่สุดท้ายก็เข้าไปประครองผู้เป็นนายขึ้นรถแต่โดยดี ก่อนที่จะเอ่ยบอกว่ารถพร้อมออกแล้ว ฉานหันไปสั่งการเรื่องการบุกทลายรังของเจ้าสัวฐานันอีกครั้ง

“ไม่ต้องห่วงครับ คุณฉานมีอะไรอีกไหมครับ”

คำถามของทศ ทำให้สีหน้าเสียดาวยที่ปิดไม่มิดของเจ้าของเนกไทสามเส้นนี้ แวบเข้ามาในหัวอย่างช่วยไม่ได้ ร่างสูงก็นิ่งเงียบไปทันที เขาหันกลับไปมองเลขาหนุ่ม พลังเอ่ยเรียกเสียงเรียบ

“ทศ”

“ครับ คุณฉาน”

เนกไทที่ข่มไปด้วยเลือดทั้งสามเส้น ถูกผ้าเช็ดหน้าผืนสีดำราคาแพงของฉวนห่อเอาไว้อย่างดี เขาโยนห่อผ้าเช็ดหน้าไปใส่มือทศกะทันหันจนเจ้าตัวเกือบทำร่วงหล่นพื้น หากเขาจับไม่ได้ สิ่งที่หล่นพื้นอย่างต่อไปก็คงจะเป็นหัวของเขานี้แหละ ชายหนุ่มรับมาถือเอาไว้แล้วมองหน้าเจ้านายด้วยสีหน้างง ๆ

“ฉันอยากได้เนกไทแบบนี้ ไปซื้อมาที”

“แต่ คุณฉวนครับ เพราะมีเหตุการณ์ยิ่งเมื่อสักครู่ ห้างสรรพสินค้าก็เลยจะปิดทำการในวันนี้แล้วนะครับ”

“ทศ”

“...”

“คำสั่งของฉวนคือที่สุดไม่ใช่เหรอ”

น้ำเสียงเข้มที่กดต่ำจนดูเหมือนกำลังข่มขู่ แต่ทั้งรูปประโยคและแววตา รวมไปถึงรอยยิ้มที่ปรากฏบนใบหน้าหล่อคมมันช่างขัดแย้งกันเสียเหลือเกิน แต่บอกตรง ๆ เพียงแค่เขาปรายสายตามองนิ่ง ๆ ทศก็แทบจะเอาหน้าหมอบลงกับพื้นไม่ทันอยู่แล้ว นี่คุณฉวนเล่นทำเสียงต่ำแล้วยิ้มกลบเกลื่อน เขาก็ไม่อยากจะยืนอยู่เฉยแล้ว

เพราะในขณะที่ยิ้ม มือของฉวน ทรัพย์สิน ก็เลื่อนไปหยิบปืนสั้นกึ่งอัตโนมัติ กระบอกลีดำข้างกายเข้ามาอยู่ในท่าเตรียมยิงแล้วอย่างไรละ

“จะรีบไปซื้อให้ครับ สามสี่นะครับคุณฉวน”

“ขอแบบมีเข็มกลัดโบเมเปิ้ลนั้นด้วยนะ”

“ครับ แล้วจะรีบตามกลับคฤหาสน์หลักระครับ”

สองอาทิตย์ต่อมา

ก็อก ๆ

“คุณเฟิงครับ” ระหว่างที่กำลังปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตที่เปื้อนเลือด เสียงเคาะประตูพร้อมกับเสียงเรียกชื่อของคนในคฤหาสน์ก็ดังขึ้นเบา ๆ แต่น้ำเสียงนั้นกลับแฝงไปด้วยความไม่พอใจ ผมเลือกที่จะหยุดมือแล้วเดินไปเปิดประตูห้อง

“ท่านเชียวเรียกให้ไปพบที่ห้องทำงานครับ” ก็พบกับบอดีการ์ดคนหนึ่งที่คุณแล้วไม่คุ้นหูคุ้นตาเลยสักนิด อาจจะเป็นคนที่ปะป๊าหรือไม่กี่คุณปราบ เลขาคนสนิทของปะป๊าเป็นคนรับเข้ามาในระหว่างที่ผมไปทำงานข้างนอก

เพราะไปทำงานที่อังกฤษมาเกือบสองอาทิตย์ พอกลับมาถึงคฤหาสน์หลักก็ต้องแปลกใจไปนิดหน่อยที่มองไปทางไหนก็เจอแต่คนที่ผมไม่คุ้นเคยทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นบอดีการ์ดคนใหม่ คนสวนคนใหม่ แม่บ้าน หรือแม้กระทั่งคนขับรถประจำตัวของ

ปะป้า แต่มันก็นับว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ง่าย ๆ ถ้าหากว่าคนเหล่านั้นทำงานได้ไม่ดีพอ ปะป้าก็จะว่าจ้างคนเข้ามาทำงานใหม่ แต่ตำแหน่งที่เปลี่ยนคนบ่อยที่สุดคงจะเป็นเลขา

ไม่ว่าจะเป็นคุณยลที่เข้ามาทำงานในช่วงก่อนที่ปะป้าจะรับผมมาเลี้ยง คุณเจนที่เข้ามาทำงานหลังจากนั้น ต่างก็โดนไล่ออกหรือไม่ก็ลาออกกันไปเอง เหตุเพราะไม่สามารถรับภาระที่มอบหมายได้ จะมีก็แต่คุณเทียนที่เป็นคนไปตามผมให้มาพบปะป้าเมื่อรอบที่แล้ว กับคุณปราบที่ทำงานมาเกือบยี่สิบห้าปีนี้แหละ ที่อยู่นานที่สุด

“ตัวนรีเปล่า ถ้าตัวนก็บอกให้ท่านเชียวรอสักห้านาที ขอผมล้างหน้าล้างมือ เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อยก่อน” ผมว่าพลาวยกมือที่มีแต่กลิ่นคาวและคราบเลือดที่ยังล้างไม่หมดขึ้นมาให้อีกฝ่ายดู

ก็หวังหลั่นคุณนะสิ บอกให้ผมรีบกลับจากอังกฤษเร็ว ๆ เพราะจะพาไปรับชุดสูทที่ร้าน ผมก็เลยต้องรีบจัดการรีบบินกลับมา มือไม้รวมไปถึงเสื้อผ้าก็เลยล้างไม่สะอาดเลย (หน้าบึ้ง)

“ท่านเชียวไม่ได้บอกครับ แต่ผมคิดว่าน่าจะตัวน ยังไงก็ไปพบท่านก่อนเถอะครับ อย่าปล่อยให้ผู้ใหญ่คอยนาน” ผู้ชายตรงหน้าที่ผมไม่แม้แต่รู้จักชื่อเอ่ยออกมา คล้ายกับไม่พอใจที่ผมไม่ยอมทำตามคำสั่ง เขาส่งสายตามองต่ำลงมาที่ผมด้วยสายตาแถมหงุดหงิด

นี้

คงจะจริงตามที่คาดเอาไว้ว่าเป็นคนที่เข้ามาใหม่ เขาถึงได้มีท่าทีดูถูกผมแบบ

“ห้านาที”

“แต่-”

“...”

ผมไม่ได้ตอบอะไรกลับไปทันที ใช้มือผลักบานประตูห้องให้เปิดกว้างแล้ว
เลื่อนมือขึ้นมาปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตต่ออย่างไม่มีหยุดหน้าเขา ชายตรงหน้ารีบกำ
หน้าลงทันทีวันเมื่อเสื้อเชิ้ตตัวบางสีเทาถูกถอดออกจากร่างกาย เผยให้เห็นผิวกาย
ขาวเนียนละเอียดและยอดอกสีหวาน

“เพิ่งเข้ามาทำงานหรอ”

“เอ่อ... สองอาทิตย์แล้วครับ”

พีบ!

มือเรียวบางยื่นออกไปผลักร่างกายอีกฝ่ายอย่างรวดเร็วโดยที่เขาไม่ทันได้ตั้ง
ตัวจนแผ่นหลังและศีรษะไปกระแทกกับกำแพงด้านหลังอย่างรุนแรง ใบหน้าตื่น
ตระหนกตกใจปรากฏออกมาอย่างปิดไม่มิดเมื่อใบมีดด้านคมของมีดพกที่มักจะเก็บ
ติดตัวเอาไว้ ถูกจ่อเข้าที่ลูกกระเดือกอีกฝ่ายและมีระยะห่างเพียงแค่หนึ่งเซนติเมตร
เท่านั้น

“คะ... คุณเฟิง...”

“ที่แบบนี้มาทำเป็นตัวสั่นกลัวจนหัวหด เมื่อก็ยังส่งสายตาดูถูกฉันอยู่เลย... ไม่ทำต่อแล้วเหรอ?” สรรพนามที่ใช้พูดแทนตัวเองถูกเปลี่ยนไปเป็นอีกแบบทันควัน

“เฟิงจะทำงานได้แค่สองอาทิตย์แต่ก็สร้างเรื่องให้ฉันไม่พอใจได้ทั้ง ๆ ที่เฟิงเจอหน้ากันครั้งแรก ระวังจะอยู่ได้อีกไม่นาน”

“...”

“ฉันไม่ได้หมายถึงระยะการทำงานนะ แต่หมายถึงชีวิตนะ... ระวังจะตายโดยไม่รู้ตัว”

ดวงตาคู่สวยซ้อนขึ้นมองอีกฝ่ายที่ตอนนี้หน้าซีดเขียวและแข็งขาอ่อนแรงราวกับจะล้มพับไปได้ทุกเมื่อถ้าหากว่าผมปล่อยมือออก เขารีบร้อนเอ่ยขอโทษออกมาเสียงกระห่อนกระเท็น พอได้ยินแบบนั้น มีดที่เคยจ่ออยู่บริเวณลำคอของคนตรงหน้าก็ลดระดับลงเปลี่ยนมาอยู่ข้างกายแทน

และเป็นพอดีกับหวังหลันคุนที่วิ่งมาทางนี้ด้วยสีหน้าโมโห

“ไอ้เซซ! มึงจะทำอะไรคุณเฟิงวะ!”

“เฮียคุน?!”

เสื้อสูทตัวใหญ่ถูกคลุมลงบนร่างกายที่อ่อนบ่นที่เปลือยเปล่าของผมด้วยฝีมือของผู้ที่มาใหม่ คุณกระชับเสื้อสูทของตัวเองให้แน่นแนบกับร่างกายผมมากขึ้นแล้วหันไปกระซอกคอเสื้อของผู้ชายที่ชื่อว่าเซซเข้ามาอย่างรุนแรง และการที่อีกฝ่ายเรียกคุณว่าเฮีย แปลว่าผู้ชายคนนี้เป็นคนในทีมปฏิบัติการของคุณ

“ผม... ผมเปล่านะเฮียคุณ คุณเพิงเขา-”

“นี่มึงจะโยนความผิดให้คุณเพิงเหรวะ!”

“คือผม...”

แวตออันสั้นเหตด้วยความกลัวปรากฏออกมาอย่างปิดไม่มิด นั้นทำให้ผมต้องถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ผมไม่รู้ชะว่าเขาทำอะไรถึงได้เข้าทีมมาได้ง่าย ๆ เพราะทีมของคุณเป็นทีมปฏิบัติการแนวหน้าของตระกูลหวัง การที่เขาได้อยู่ในทีมของคุณได้ก็แปลว่าหมอนี้คงจะมีฝีมืออยู่บ้าง แต่ในสายตาผม

เขาไม่คู่ควรเลยสักนิด

“คุณ”

“ครับ คุณเพิง”

“ปล่อยเขาไปเถอะ”

“เฮีย แต่-”

คุณทำท่าจะแย่ง ผมจึงเอื้อมมือไปแตะที่ลำแขนแกร่งเบา ๆ

“ฉันไม่รู้จะว่านายทำยังไงถึงได้ถีบตัวเองเข้ามาในทีมของคุณได้ นายอาจจะมีฝีมือ หรืออาจจะมีสมอง แต่ว่าในสายตาของฉัน... นายอ่อนแอ”

“ว่ายังไงนะ!?”

มือเรียวที่มีกลิ่นและคราบเลือดติดอยู่เล็กน้อย ปล່อยแขนคุณออกแล้วเอื้อมไปคว้าเข้าที่ลำคอของเซซแพรวเบา

“โชคตินะที่วันนี้ได้คุณมาช่วยยื้อชีวิตเอาไว้ ไม่อย่างนั้นนายคงไม่มีโอกาสได้มาทำหน้าที่ทำตาใส่ฉันแบบนี้หรอก ดีใจด้วยนะ”

“อีก...”

“คุณ ฝากบอกท่านเชียวให้รอสักห้านาทีนะ ขอผมล้างมือก่อน”

“ครับ”

“แล้วก็เอาผู้ชายคนนั้นออกไปให้พ้นจากห้องของผมด้วย” คุณพยักหน้ารับคำสั่งและไม่ได้เอ่ยอะไรออกมาเพิ่มเติมอีก ผมเองก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ ขยับมือถอดเสื้อสูทคืนเขาแล้วหันหลังกลับเข้าห้องตัวเองไปทันที

ปัง

ทันทีที่ประตูห้องปิดลง ร่างกายก็ทรุดนั่งลงกับพื้นอย่างอ่อนแรง มือเรียวยาวยกขึ้นเสยผมด้านหน้าขึ้นไปพลาจันเข้าทั้งสองข้างขึ้นมา

วันนี้ก็มีอีกแล้ว สายตาดูถูกเหยียดหยามนั้น...

การเป็นเบอร์หนึ่งของหวังลีเซียวและตระกูลหวัง มันไม่ได้ทำให้ผมมีความสุขเลยแม้แต่น้อย ผมต้องป็นหน้าปิ้ง ต้องทำตัวสุขุม ต้องทำตัวเก่งกาจไปหมดเสียทุกเรื่องจนภายในจิตใจเกิดความรู้สึกบางอย่างขึ้นมาว่า... นี่มันเหมือนไม่ใช่ตัวผมเลย...

เพราะที่จริง...

ผมก็เป็นเพียงคนอ่อนแอคนหนึ่งเท่านั้นเอง...

ใช้ชีวิตอยู่บนบารมีของคนอื่น ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองอยากมีชีวิตต่อไปเพื่ออะไร

และเพราะว่าไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่ออะไร ผมจึงไม่ใช่เจ้าของชีวิตของตัวเอง แต่เป็นท่านเซียวที่เป็นเจ้าของชีวิตผม...

ภายในห้องทำงานที่แสนจะกว้างใหญ่ของคฤหาสน์หลังนี้ ปรากฏร่างของปะป๊าที่กำลังนั่งอ่านเอกสารในมือด้วยสีหน้าเรียบเฉย ข้าง ๆ เขามีคุณปราบกำลังยืนค้มกันอยู่ไม่ห่าง และข้าง ๆ ผมก็มีหวังหลั่นคนที่กำลังไม่พอใจและตื๊นตระหนกตกใจไปพร้อม ๆ กัน

“ท่านเชียว ได้โปรดพิจารณาใหม่ด้วยเถอะครับ!”

“คุณ ท่านเชียวตัดสินใจไปแล้ว แล้วคุณเฟิงก็ไม่ได้ขัดข้องอะไรด้วย อย่ากระโตกกระตากไปหน่อยเลย”

“เฮียปราบ! ฟังนั่นมันคือฉนวนตระกูลหรัญญ์เลยนะเว้ย!”

ดิ่ง!

สิ้นเสียงทุบโต๊ะดังตึงตึงจากผู้นำตระกูลหวัง ทัวทั้งห้องก็ตกอยู่ในความเงิบดังเดิม คุณและคุณปราบรีบโค้งก้มหัวขอโทษให้กับการกระทำที่เสียมารยาทก่อนจะขยับตัวกลับมายืนที่เดิมด้วยท่าที่สงบเสงี่ยม

ที่คุณเป็นเดือดเป็นร้อนแทนผมแบบนี้เพราะภารกิจที่ปะป๊าเอ่ยออกมาเมื่อครู่มันเป็นภารกิจที่ไม่เคยมีมาก่อนตั้งแต่เราเริ่มเป็นอริกับตระกูลหรัญญ์

‘ฉันจะส่งเฟิงเข้าไปทำงานกับหรัญญ์’

‘...’

‘หลอกให้อัฒานมันตายใจแล้วล้วงข้อมูลของมันออกมาให้ได้มากที่สุด’

คือการที่ปะป๊าจะส่งผมเข้าไปสอดแนมและส่งข้อมูลทุกอย่างที่เป็นประโยชน์กับเรากลับมาให้ได้มากที่สุด ไม่แปลกที่คุณจะรู้สึกแบบนั้นเพราะมันเป็นภารกิจที่

ค่อนข้างจะอันตรายและทำหาย ถ้าหากโดนจับได้ สิ่งทีรอคอยผมคือความตายสถานเดียว

“ออกไปข้างนอกให้หมด ฉันจะคุยกับเฟิง”

“แต่-”

“คุณ” ผมเอ่ยเรียกร่างสูงข้าง ๆ พลาเงี่ยมมือไปแตะที่ท่อนแขนอีกฝ่ายเบา ๆ

“ขอผมคุยกับปะป้าก่อนนะ”

“...ทราบแล้วครับ ขอภัยด้วยครับท่านเชียว” เขาโค้งให้อีกครั้ง ก่อนที่จะเดินออกไปรอต้านนอกพร้อมกับคุณปราบและบอดีการ์ดคนอื่น ๆ ห้องทั้งห้องจึงเหลือเพียงแค่ผมและปะป้าเท่านั้น... กายบางขยับเข้าไปยังบริเวณโซฟาที่ติดกับโต๊ะทำงานของเขา ก่อนจะหย่อนตัวนั่งลงพลาเงี่ยมส่งสายตามองไปทางปะป้าด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง

“ได้อ่านประวัติมันแล้วใช่ไหม” เสียงเข้มเอ่ยถามผมอีกครั้งเมื่อเราสบตากัน

มันที่ว่า หมายถึง **ฉาน ทรัพย์** อายุสามสิบเก้าปี นักธุรกิจหนุ่มไฟแรง เบื่องหน้าเขาเป็นเจ้าของอสังหาริมทรัพย์เพื่อการอุตสาหกรรม มีโรงงานอาหารแปรรูป และเป็นเจ้าของอสังหาริมทรัพย์เพื่อการพักผ่อน แต่เบื่องหลังนั้นเป็นพ่อค้าอาวุธรายใหญ่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในตลาดมืด ใช้ชื่อบริษัทว่า HARANN ค้าขายให้กับอิตาลีเป็น

หลัก และจากที่คุ้นปราบเคยไปสืบมา เห็นว่ากำลังวางแผนจะเดินสายไปค้าขายกับประเทศหนึ่งซึ่งเรากียังไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นประเทศไหน และนั่นคือหน้าที่ของผม

“อ่านแล้วครับ”

“...”

“...”

“ไม่เห็นเธอปฏิเสธว่าจะไม่ไปเลย” ร่างสูงใหญ่ของหวังลี่เซียวลุกจากเก้าอี้ โต๊ะทำงานแล้วนั่งลงข้างกายผม ฝ่ามือหนาเลื่อนขึ้นมาเกี่ยวพันเส้นผมสีดำลับที่ยาว ถึงกลางหลังขึ้นมา้วนเล่นสั๊กพัก ก่อนจะใช้ปลายนิ้วทัดเส้นผมเข้าไปหลังใบหู

คำถามนั้นทำให้ผมส่งยิ้มบางเบาไปให้

“ก็เพราะรู้ว่าตัวเองทำได้ เลยไม่มีเหตุผลให้ต้องปฏิเสธนี่ครับ”

แต่คำตอบนั้นมันช่างขัดแย้งกับความรู้สึกภายในจิตใจผมเหลือเกิน

ปะป้านิ่งเงียบไปราวกับกำลังอึ้งกับคำตอบของผม เขาตึงข้อมือเล็กเข้ามา ใกล้ ประทับริมฝีปากลงบนหลังมืออย่างอ่อนโยน

“เธอเป็นคนของหวังลี่เซียว จำเอาไว้ให้ดีล่ะ”

ก่อนจะเอ่ยประกาศิตออกมาเสียงแผ่วเบา

และนั่นเป็นครั้งแรกที่ผมรู้สึกว่ปะป้าดูเหมือนล้งเลที่จะส่งผมไปยัง
ตระกูลหรืญญ์ หั้ ะ ที่ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่เขาจะเป็นแบบนี้ แต่ผมก็ไม่ได้เอ่ยอะไร
ออกไปนอกจากคำว่า ครับ

และนั่นก็ยิ่งเป็นการตอกย้ำตัวเองว่ร่างกายนี้ จิตใจนี้ เป็นของหวังลีเซีย
เพียงคนเดียว

หลังจากที่คุยกับปะป้าอีกเล็กน้อย สำหรับการเตรียมการในคำคีนนี้ ทันทีที่
เดินออกจากห้องทำงาน ใครบางคนก็จับเข้าที่ต้นแขนของผมให้หยุดเดินโดยที่ยังไม่
ทันได้ตั้งตัว

“คุณเฟิง ผมไม่เข้าใจเลย” ใครบางคนที่ว่า กลับกลายเป็นหวังหลันคุน เขา
ทำหน้าที่ไม่พอใจมาก ะ แบบที่น้อยครั้งที่เขาจะแสดงออกมาให้ผมเห็น แต่ภายใต้สี
หน้าไม่พอใจนั้น ดวงตาของเขาก็แดงก่ำราวกับกำลังกลั่นน้ำตา

คุณเป็นผู้ชายที่เข้มแข็ง เรื่องนั้นผมรู้ดีกว่าใคร

แต่การที่คนเราเข้มแข็งมากเกินไป ก็มักจะไม่รู้ตัวว่ตัวเองนั้นอ่อนแอเป็น
เหมือนกัน

นิ้วเรียวยาวค่อย ๆ เลื่อนขึ้นใช้ปลายนิ้วลูบไล้ใต้ดวงตาคมกริบของอีกฝ่าย
อย่างอ่อนโยน พร้อมกับคลี่ยืมอ่อนหวาน

“ปะป๊าเป็นคนรับผมเข้ามาในตระกูล เป็นผู้มีพระคุณ เป็นทุกอย่างในชีวิตผม... ไม่ว่าเขาจะให้ไปฆ่าใครหรือแม้กระทั่งสั่งให้ผมไปรับกระสุนแทนเขา ผมก็จะทำตามโดยไม่ลังเล”

“แต่คุณเฟิง-” คุณพยายามคาดคั้นผมโดยการออกแรงร้งต้นแขนมากขึ้นจนรู้สึกเจ็บไปหมด แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังคงส่งยิ้มให้เขา

“ชีวิตผมเป็นของหวังลี่เซียว... ไม่ใช่ของหวังอี้เฟิงแบบที่คุณเข้าใจหรอกนะ”

“...”

“ผมอยากให้คุณเข้าใจเรื่องนี้มากกว่าใคร เพราะคุณเป็นเพื่อนคนเดียวที่ผมไว้วางใจมากที่สุด”

แม้ในขณะที่พูดอยู่ตอนนี้ ผมก็ยังไม่รู้ยู่ดีว่าตัวเองจะมีชีวิตต่อไปเพื่อใครถ้าไม่ใช่หวังลี่เซียว

2.45 a.m.

ภายในย่านการค้าของตลาดมืดแห่งหนึ่ง ปรากฏร่างเงาของคุณปราบและผมกำลังก้าวเท้าเดินเคียงกันไปยังจุดหมายตามกำหนดการของแผนการในค่ำคืนนี้ คุณ

ปราบสวมชุดสูทเนื้อผ้าดีซึ่งสั่งตัดพิเศษจากร้านที่ตระกูลผมไปใช้บริการ แตกต่างจากผม ที่สวมเพียงเสื้อเชิ้ตสีขาวและกางเกงสแลกส์สีดำเท่านั้น

“อีกห้านาที ฌานจะเดินผ่านสถานที่แห่งนี้ ขอให้คุณเฟิงอดทนจนกว่ามันจะมาพบด้วยนะครับ” เมื่อเราเดินมายังหลังตึกเก่าที่มีบันไดเหล็กพาดพิงไปตามตึกต่าง ๆ คุณปราบก็อธิบายให้ฟังอีกครั้งว่าผมต้องทำอะไรบ้าง

“อืม เข้าใจแล้ว”

“...ผมขอโทษด้วยนะครับ ที่ต้องทำแบบนี้กับคุณเฟิง”

“อื-”

ปัง!!

“...!!!”

เสียงตอบรับยังส่งไปไม่ทันจบประโยค ร่างกายก็เหมือนโดนอะไรบางอย่างพุ่งชนเข้าอย่างรุนแรง กระสุนอันแสนจะร้อนผ่าวบาดขยี้เนื้อหนังช่วงไหล่ข้างขวาแต่ทว่าไม่ได้รู้สึกเจ็บ กลับกันคือรู้สึกซาไปทั้งร่างและก้าวขาแทบไม่ออก

เลือดสีแดงฉานสาดกระเซ็นไปทั่วพื้นที่ไม่เว้นกระทั่งเสื้อผ้าและใบหน้าของผม กอปรอานุภาพของปืนสั้นเซมิอโตเมติกและความแรงของกระสุนปืนขนาดเก้ามิลลิเมตร ร่างทั้งร่างก็ร่วงลงนอนอยู่บนพื้นปูนซีเมนต์โดยที่ผมยังไม่ทันได้ตั้งตัว

โครม!!

“อีก... แคก ๆ!” กลิ่นคารวชนคลื่นเหียนคละคลุ้งไปทั่วอาณาบริเวณนี้ จนผมรู้สึกได้ว่าโลหิตสีแดงกำลังไหลทะลักออกจากกล้ามเนื้อด้านขวาอย่างห้ามไม่อยู่

‘มะ... มึงจะทำอะไรวะ!’

‘อาฉี! อย่าทำอะไรฉันเลย- โอ๊ย!!’

ก่อนที่ภาพในอดีตจะฉายเข้ามาในหัว ซ้อนทับกับภาพตรงหน้า

‘เฮีย! มะ... มีเด็กอยู่ในบ้านด้วย!’

‘แทงมันเลย’

เป็นภาพที่พวกโจรในสลัมกำลังเงื้อมมือใช้มีดแทงผมอย่างเอาเป็นเอาตาย

“อยะ... อย่า... แคก ๆ” มือเรียวบางพยายามยกขึ้นไขว่คว้าอากาศตรงหน้า โดยอัตโนมัติเพียงเพราะความรู้สึกสะอิดสะเอียนในวันวานแวบเข้ามาในหัว

อย่าทิ้งผมนะ...

ในขณะที่สายตา กำลังพร่าเลือนและหูที่กำลังส่งเสียงอื้ออึงไม่ยอมหยุด คุณปราบก็โค้งให้ผมเป็นครั้งสุดท้าย

ก่อนจะอันตรธานไป และแทนที่ด้วยเสียงฝีเท้าคู่ใหม่ของใครบางคนที่เดินมาทางนี้ด้วยความไม่รีบร้อน

「 四 」

Welcome to Harann.

‘จะให้เฮียปราบยิงคุณเฟิงหรือครับ!!’ หลังจากทีปะป้าบอกแผนการในคำคืนนี้ หวังหลั่นคุณก็เอ่ยถามเสียงดังอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ไม่ใช่แค่คุณหรงอกที่ตกใจ ทั้งผมและคุณปราบก็พลอยตกใจไปตาม ๆ กัน

‘สร้างสถานการณ์ว่าเฟิงเป็นบอดีการ์ดที่โดนไล่ออกจากตระกูลดังที่เราปลอมประวัติขึ้นมา ทำที่ว่าทำงานผิดพลาดจากหลาย ๆ ครั้งจนเจ้านายไม่พอใจ เลยสั่งให้ยิงแล้วเอาไปทิ้งไว้ในตลาดมืด’

‘ท่านเชียวครับ!’

‘ใช้น้ำตาและความสามารถให้เป็นประโยชน์มากที่สุด นั่นคือสิ่งที่ฉันคอยสอนเธอใช้ไหมเฟิง’

‘ครับ’

ใบหน้าสวยกดลงรับคำเจี๊ยบ ๆ ขัดแย้งกับอารมณ์ภายในจิตใจเหลือเกิน

‘บนโลกใบนี้ไม่มีใครคงงามไปมากกว่าเธออีกแล้ว อี๋เฟิง... ฉันจะสรุปภารกิจเป็นครั้งสุดท้าย เมื่อแฝงตัวเข้าไปในตระกูลหรัญญได้สำเร็จ สิ่งแรกที่ต้องทำคือการพาตัวเองไปอยู่ในทีมบอดีการ์ดของมันให้ได้ ใช้หน้าตาหรือมันสมองอันชาญฉลาดของเธอ หลอกให้อัฒานมันเข้าใจเธอให้ได้มากที่สุด แล้วล้วงข้อมูลมันออกมาซะ’

‘...’

‘หลังจากนั้นก็ฆ่ามัน’

ปัง!!!

เฮือก!

ร่างกายสะดุ้งเฮือกกรากับโดนยมทูตกระซากวิญญานออกจากร่าง ทั้งที่จริง ๆ แล้วมันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวผม ลมหายใจที่ควบคุมแทบไม่ได้ในตอนแรกก็ค่อย ๆ สงบลงกลายเป็นจังหวะปกติภายในไม่กี่นาที

ที่นี่... ที่ไหน...

ดวงตาคู่สวยกวาดมองเพดานห้องที่สูงเกินกว่าจะเป็นห้องธรรมดาด้วยความรู้สึกที่ไม่สู้ดีนัก เป็นห้องที่ดูคล้ายกับห้องนอนขนาดใหญ่ที่มีผนังสีดำและพื้นพรมสีกรม ประกอบไปด้วยเตียงนอนขนาดคิงไซส์สีน้ำเงินเข้มตัดกับสีขาวของผ้าปูเตียง ถัดไปทางซ้ายเป็นหน้าต่างบานยาวตั้งแต่เพดานจรดพื้นพรม ตรงกลางที่อยู่

เยื้องกับปลายเตียงเป็นกรอบประตูโค้งมนขนาดใหญ่ แกะสลักเป็นลวดลายสวยงาม เหมือนกับว่าเชื่อมออกไปยังห้องอื่นหรือที่ไหนสักที่

“อีก...” ความเจ็บปวดจากการถูกยิงด้วยฝีมือของคุณปราบ ใบหน้าเรียว ถึงกับเหยเกไปชั่วขณะ

ครั้นจะขยับตัวลุกขึ้นนั่งอย่างยากลำบาก อะไบบางอย่างก็ฉุดรั้งฝ่ามือบาง เอาไว้เสียก่อน

อะไบบางอย่างที่ว่า คือสายน้ำเกลือ...

เมื่อก้มมองสภาพตัวเองในตอนนี้ก็ต้องนั่งค้างไปหลายวินาที เสื้อผ้าที่ตัวเอง ใส่อยู่นั้นไม่ใช่เสื้อผ้าที่ใส่ตอนที่ออกจากคุกหาสนั้ตระกูลหวัง แต่เป็นชุดนอนผ้าซาติน ที่ขนาดของมันค่อนข้างใหญ่เมื่อเอามาเทียบกับขนาดตัวของผม มันใหญ่เกินไปจน ไหล่ของเสื้อนั้นตกลงมาเกือบต้นแขนของผม

ท่าทางเจ้าของห้องนี้จะชื่นชอบสีกรมเสียมมาก ๆ เพราะขนาดชุดนอนที่ผมใส่ อยู่ยังเป็นสีกรมเลย

คำถามก็คือ เจ้าของห้องห้องนี้คือใคร

“นี่ก็ผ่านมาตั้งสามวันแล้ว ทำไมยังไม่พินอีก”

ก๊ก

“หมอบอกว่าแผลไม่ได้ร้ายแรงถึงขนาดโคมา คงต้องรอเวลาอย่างเดียวนั้นแหละครับ”

เสียงพูดคุยของใครบางคนดังมาอีกฟากของห้องนอนห้องนี้ มือเรียวริบเอื้อมไปยังต้นขาตัวเองตามสัญชาตญาณเพื่อที่จะหิบบิดสันที่มักจะพกดัดตัวเอาไว้ แต่ก็ต้องชะงักไปเมื่อพบแต่ความว่างเปล่า

ก็แน่ละสิ ขนาดชุดยังโดนเปลี่ยนเป็นชุดใหม่ ข้าวของที่พกดัดตัวมาด้วยก็คงจะโดนยึดไปหมดแล้วแน่ ๆ

เสียงฝีเท้าของคนสองคนใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ทางเลือกเดียวของผมห็คือ...

‘ใช้น้ำตาให้เป็นประโยชน์’

“เดี๋ยวผมจะลองเข้าไปดูอาการอีกครั้ง-”

“คะ... ใครนะ...” ดวงตาคู่สวยที่เอ่อคลอไปด้วยหยดน้ำตามากมายซ้อนขึ้นมองผู้มาใหม่ด้วยสีหน้าและแววตาที่สับสน แสร้งทำเป็นกำลังกลัวโดยกำผ้าห่มขึ้นมาปิดบังร่างกายตัวเองเอาไว้ เขาถึงกับชะงักไปทันที

“คุณฉาน! ผู้ชายคนนั้นฟื้นแล้วครับ!” ผู้ชายคนที่ก้าวเข้ามาในส่วนในห้องนอนที่ผมนอนอยู่ ส่งเสียงโวยวายร้องเรียกให้เจ้าของชื่อ และคงจะเป็นเจ้าของห้องด้วย รีบเข้ามาดูอาการผมทันที

“ทศ ออกไปตามหมอ” คุณฉวน เอ่ยเสียงต่ำแล้วเดินผ่านกรอบประตูโค้งมน
ตรงมายังเตียงนอนหลังใหญ่นี้ด้วยสีหน้าที่ค่อนข้างจะดูเป็นกังวล เขานั่งลงบนพื้นที่
ว่างข้างเตียง ก่อนจะยื่นมือมาแตะลงบนแก้มเนียนอย่างถ้อยวิสาสะ

“ไม่ต้องกังวลนะ เดี่ยวคุณหมอก็มาแล้วละ”

ช่างเป็นน้ำเสียงที่อ่อนโยน ชัดกับตอนที่เขาพูดกับชายคนนั้นเหลือเกิน

การที่ชายคนนี้นั่งอยู่ตรงหน้าผมได้ และดูเหมือนจะมีสิทธิ์ทุกอย่างในที่
แห่งนี้ คงจะหมายความว่าผมได้เข้ามาอยู่ในคฤหาสน์ของตระกูลเหรียญเรียบร้อยแล้ว
มันช่างง่ายดายราวกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างถูกฉนวนวางแผนเอาไว้แล้วอย่างนั้นแหละ

แต่เพราะว่ามันง่ายดาย ก็เลยต้องระมัดระวังตัวเพิ่มอีกเป็นเท่าตัวอย่างไรละ

ใช้เวลาค่อนข้างนานในการตรวจร่างกายและทำความสะอาดแผล
เนื่องจากว่าคุณฉวนอยากจะทำให้ผมมั่นใจที่สุดว่าจะไม่มีผลข้างเคียงใด ๆ ที่จะมา
กระทบต่อระบบการทำงานในร่างกายหรือว่าแผลเป็นจากรอยกระสุนที่จะทำให้ผิว
ขาว ๆ ของผมต้องมีรอยต่างพร้อย ซึ่งผมจะบอกว่าผมไม่ได้สนใจอะไรพวกนั้นอยู่แล้ว
แต่ก็ออกตัวมากไม่ได้หรอกเพราะเขาจะรู้ว่าผมไม่ใช่บุคคลธรรมดา

“เป็นเรื่องมหัศจรรย์มากเลยนะครับที่ลุกขึ้นนั่งหรือก้าวเดินสั้น ๆ ได้แบบนี้
ทั้ง ๆ ที่เพิ่งถูกยิงมาไม่กี่วันนี้เอง”

“นั่นสิ ผมก็ตกใจเหมือนกัน” คุณหมอและผู้ชายที่เชื่อว่าทศตังก็เอ่ยออกมา
เป็นทำนองเดียวกัน

ปกติแล้ว ถ้าโดนยิงในบริเวณกล้ามเนื้อที่ไม่ใช่จุดสำคัญจะต้องใช้เวลาพักฟื้น
อย่างน้อยหนึ่งอาทิตย์ จึงจะสามารถลุกขึ้นนั่งหรือเดินไปไหนมาไหนในระยะใกล้ได้
แต่เพราะผมโดนฝึกร่างกายมาตั้งแต่เด็ก การฟื้นตัวของร่างกายจึงใช้เวลาไม่นาน คิด
ว่าอีกประมาณห้าถึงเจ็ดวัน ผมก็สามารถออกไปทำงานได้ตามปกติ

จากนั้น ทั้งคุณหมอและทศก็ถูกคุณฉานไล่ออกไปนอกห้อง

“เก่งมากเลยนะครับ”

ห้องทั้งห้องจึงเหลือเพียงผมกับเขา

“เก่ง... อะไรหรอครับ”

หากว่าผมอยู่ในชุดปฏิบัติการที่มีอาวุธครบมือ

เขาก็คงตายไปแล้ว

“โดนยิงทะลุกล้ามเนื้อแต่ก็ยังลุกขึ้นนั่งแบบนี้ได้สบาย”

ก็

ชายหนุ่มระบายยิ้มอ่อนโยน แต่ผมสัมผัสถึงความอ่อนโยนนั่นไม่ได้เลยสักนิด
ราวกับว่ามันเป็นรอยยิ้มปลอม ๆ ที่แต่งเติมขึ้นมาเพื่อไม่ให้ใบหน้ามีเพียงอารมณ์

เดียว... ในขณะที่กำลังมองรอยยิ้มนั้นอย่างเปลอไพล ฝ่ามือที่ใหญ่กว่าหนึ่งเท่าก็เลื่อนขึ้นมากอบกุ่มฝ่ามือเรียวบางที่วางอยู่บนตักเอาไว้อย่างนุ่มนวล ด้วยความที่ไม่ทันได้ตั้งตัว ผมจึงเผลอสะบัดมือออกจากเขาอย่างตกใจ

“...อะ ...ขอโทษครับ...”

“ผมก็ต้องขอโทษ... อันที่จริงเราเคยเจอกันแล้วนะ คุณจำผมได้ไหม” เขาเอ่ยถามอีกครั้ง

“...”

ผมแส้ร้างทำเป็นนิกนาน ๆ นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก จนผ่านไปประมาณยี่สิบวินาที ใบหน้าเรียวถึงได้ตกลงเบา ๆ เป็นการตอบรับว่าจำได้

“แล้วคราวนี้จะบอกชื่อคุณได้รึยังครับ”

“เอ๊ะ... ชื่อผมเหรอ”

“ครับ” คำถามที่เอ่ยออกมาอย่างผิดคานั้น ทำให้ผมชะงักไปเล็กน้อย ดวงตาเรียวสวยเบนลงไปมองมือตัวเองที่กำลังเอาไว้หลวม ๆ บนตักทันที ก่อนจะตัดสินใจบอกชื่อตัวเองไปด้วยน้ำเสียงอ้อมแอ้ม

“...ผมชื่อเฟิง”

“เฟิง” เขาทวนชื่อผมอีกครั้ง

“ ... ”

“ซื้อเพราะมากเกินไปนะ”

ตึกตัก ตึกตัก

อยู่ ๆ อัตราการเต้นของหัวใจก็เร่งจังหวะมากขึ้นเรื่อย ๆ จนตัวเองไม่เข้าใจว่ามันเป็นเพราะอะไร เพียงแค่ถูกถามซื้อเท่านั้นเอง ไม่ได้เป็นประโยคที่พิเศษอะไรขนาดนั้นเสียหน่อย... ตอนอยู่กับปะปาก็ยังไม่เป็นแบบนี้เลยสักครั้ง แล้วนี่มันเป็นเพราะอะไรล่ะ

“แล้วทำไมถึงไปอยู่ในที่แบบนี้ได้ล่ะ” เขาส่งเสียงถามพลางใช้ปลายนิ้วเกาเกี้ยวเส้นผมยาวสลวยที่ปรกอยู่ข้างแก้ม ขึ้นไปทัดที่ใบหูอันร้อนผ่าวให้ การกระทำที่แสนจะอ่อนโยนราวกับกำลังดูแลของรักช่างขัดแย้งกับดวงตาคมกริบอันทรงพลังของเขา ผมทำที่เป็นอีกอักไม่ยากเล่า เล่นละครตบตาไปหลายวินาทีก่อนจะตัดสินใจเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง

“วันนั้น... ที่ผมช่วยคุณเอาไว้ เจ้านายผมตัดสินใจว่านั่นคือการทำงานพลาด ก็เลยโดนเล่นงานนะ... ของที่ไม่มีประโยชน์แล้ว ยังไงก็ต้องกำจัดทิ้ง คุณท่านพูดเอาไว้แบบนั้นก่อนจะสั่งให้คนมายิงผมแล้วทิ้งไว้เฉวนั้น”

“อืม ก็จริง... ถ้าทำงานพลาดก็ต้องแลกด้วยชีวิต”

“ ... ”

“จั้นมาทำงานให้ผมไหม”

“งาน... เหนอครับ”

“อืม งาน... อาจจะแนะนำเข้าไปสักหน่อย แต่ทางตระกูลของผมผลิตอาวุธเป็นหลักนะ”

“อาวุธ?”

“ใช่ อาวุธ ค้าขายกันที่ตลาดมืดที่เฟื่องไปนอนอยู่นั่นแหละ แล้วก็มีการพิมพ์หลายอย่างที่ต้อคอยดูแลนะ ไม่ว่าจะเป็นโรงงานอาหารแปรรูป หรือรีสอร์ท ที่เป็นอสังหาฯ เพื่อการพักผ่อน ช่วงนี้เกิดเหตุวุ่น ๆ หลายอย่างก็เลยไล่คนออกไปหลายคนแล้วละ... สนใจไหม” การเปิดเผยข้อมูลในส่วนของเบื้องหลังและรูปแบบประโยคคำถามที่ฟังดูแปลก ๆ มันทำให้ผมรู้สึกตึงใจ

ไม่ใช่ว่าจะตอบปฏิเสธหรอก แต่นี่มันเร็วไปด้วยซ้ำกับการที่จะรับใครสักคนเข้าทำงานโดยเฉพาะคนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอกันเป็นครั้งที่สอง เพราะผมรู้ว่าระบบในองค์กรของตลาดมืดแต่ละองค์กรมันเป็นอย่างไร มันต้องตรวจสอบประวัติ ตรวจสอบสถานะ ตรวจสอบชาติตระกูลและอื่น ๆ อีกหลายอย่างเพื่อให้แน่ใจว่าคนที่รับเข้ามาจะไม่ได้เป็นไส้ศึกและไม่มีวันทรยศหลังเขา

“ไม่มีคนบ้าที่ไหนเขารับคนเข้าทำงานเร็วขนาดนี้หรอกนะ”

“ผมอยากให้เฟื่องอยู่ข้าง ๆ คอยดูแลงานและตัวผมเอง”

“...”

“จะเรียกว่าเลขาหรือบอดีการ์ดก็แล้วแต่เฟิงเถอะ แต่ผมอยากให้เฟิงมาทำงานกับผม... จากที่เห็นว่าโดนยิงมาหมด ๆ แต่กลับลุกขึ้นนั่งได้ ฝีมือก็คงไม่ธรรมดาหรอกใช่ไหม”

“แต่ผม...”

“เฟิงครับ”

คุณฉานยกปลายนิ้วขึ้นมาเกาะเกี่ยวเส้นผมที่หล่นลงมาให้กลับขึ้นไปทัดที่ใบหูอีกครั้ง ดูเหมือนว่าเขาจะชอบเอามาก ๆ เพราะสีหน้าที่ที่ผ่านมานี้ เขามัวแต่หยอกล้อผมด้วยวิธีนี้ไม่หยุด คุณฉานโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้จนสัมผัสได้ถึงกลิ่นน้ำหอมจาง ๆ ที่ปะปนไปกับกลิ่นใบชาตามเสื้อผ้าของเขา

ริมฝีปากคู่งามประทับเข้าที่ลำคอขาวอย่างแผ่วเบาและรวดเร็ว

ก่อนที่เขาจะเอ่ยประโยคหนึ่งออกมา ซึ่งทำให้ผมเผื่อเกิดความรู้สึกปั่นป่วนขึ้นภายในจิตใจ

“อันที่จริงผมถูกใจเฟิงตั้งแต่แรกเห็น... จะใช้คำว่าตกหลุมรักก็เร็วเกินไป เอาเป็นว่าใช้คำว่าถูกใจไปก่อนก็แล้วกันนะ”

ความหมายของจูบที่ลำคอ คือการบอกเป็นนัยว่าเขาต้องการเรา

ฉาน รัญญ์...

เป็นผู้ชายที่เจ้าเล่ห์เป็นบ้า

หลังจากนั้น เวลาที่ล่วงเลยไปจนกระทั่งพระอาทิตย์ทำมุมขนานกับขอบโลก คุณทศที่เป็นทั้งเลขาและบอดีการ์ดประจำตัวของคุณฉานก็พาผมเดินทัวร์อุทยาน ผังใน ซึ่งเป็นตึกที่มีแต่บอดีการ์ดพักอาศัย และยังเป็นตึกเดียวกันกับห้องพักของคุณฉาน หรือก็คือห้องที่ผมนอนอยู่จนถึงเมื่อครู่นี้เพียงแต่คนละฝั่งกัน

ทุกคนต่างแตกตื่นกันใหญ่เมื่อเห็นว่าผมออกมาเดินเล่นผ่านได้แบบนี้ทั้ง ๆ ที่สภาพผมนั้นไม่ได้ต่างอะไรจากศพที่เดินได้ ทั้งย่ำแย่ ทั้งทุลักทุเล ทั้งน่าเวทนา แต่ส่วนใหญ่แล้วก็จะมองด้วยสายตาชื่นชมกันเสียมากกว่า

ช่างแตกต่างกับตอนอยู่ที่อุทยานของตระกูลหวังโดยสิ้นเชิง...

“ฝั่งนี้จะเป็นห้องพักของพวกเรา รวมถึงนายด้วยนะเฟิง พอดีว่านายเข้ามากะทันหัน ห้องหับก็เลยยังไม่ได้ให้พวกแม่บ้านทำความสะอาด วันนี้ก็แชร์ห้องกับเฮียไปก่อนก็แล้วกันนะ” คุณทศเอ่ยอย่างอารมณ์ดี ดูท่าจะชอบใจเอามาก ๆ กับการที่แทนตัวเองว่าเฮียกับผม ผมเองก็ไม่ได้อยากมีปัญหากับใครก็เลยต้องตามน้ำไป

“ส่วนตึกฝั่งนั้นที่เลยทางเชื่อมกระจกตรงกลางไป จะเป็นส่วนของคุณฉานทั้งหมด ถ้าไม่จำเป็นหรือมีเรื่องด่วนอะไรก็ไม่ค่อยมีใครได้เข้าไปนักหรอก... สงสัยอะไรก็ถามได้เลยนะ”

ถึงแม้จะเป็นการพาทัวร์พาชมอุทยาน แต่เขาก็ไม่ได้เดินแบบเร่งรีบหรือแนะนำแบบขอไปที กลับกันคือทั้งช่วยพยุง ทั้งเดินรอผมที่เป็นคนเจ็บไปด้วย

คนที่นี้แปลกกันไปหมด... ทั้ง ๆ ที่ผมเพิ่งจะเข้ามาทำงานได้ไม่ถึงวันแท้ ๆ

“คุณทศครับ...”

“ว่าไง มีอะไรจะถามเหรอ”

“ปกติแล้ว... คุณฉานรับคนเข้าทำงานให้กับตระกูลง่ายขนาดนี้เลยเหรอครับ”

“ยากมากสิไม่ว่า” คุณทศตอบปฏิเสธทันที

“นายเป็นคนแรกที่คุณฉานรับเข้าทำงานปูปับแบบนี้ เพราะปกติจะต้องสืบประวัติอย่างละเอียดถี่ถ้วนว่าเป็นใครมาจากไหนนะสิ เหยียยังแปลกใจเลยว่าทำไมคุณฉานถึงได้รับเข้าทำงานง่าย ๆ หรือว่าเคยเจอกันมาก่อน คุณฉานเลยถูกใจฉันเหรอ?”

“ไม่รู้สิครับ...” ดวงตาคู๋สวยเบี่ยงไปทางอื่น พยายามคิดหาคำพูดอื่นมาเปลี่ยนประเด็นในการสนทนา นี่ สายตาก็คงลั่นไปบรรจบที่ประตูห้องห้องหนึ่งที่อยู่

ระหว่างทางเชื่อมตึกในและตึกของคุณมาน มันเป็นประตูไม้อัดเก่า ๆ ที่ค่อนข้างจะ
อยู่มานานและไม่มีใครเข้าไปใช้งานภายในห้องแล้ว ที่ลูกบิดและบานประตูถึงได้มีแต่
ฝุ่นและใยแมงมุมปกคลุมไปทั่วแบบนั้น เหมือนอีกฝ่ายจะสังเกตเห็นท่าทีของผม เขา
ถึงได้อธิบายให้ฟัง

“อ้อ นี่เป็นห้องของอดีตภรรยาคุณมานนะ ตอนนี้กลายเป็นห้องเก็บของ
ไปแล้ว”

กิก

“คุณมานเคยแต่งงานเมื่อประมาณเจ็ดปีที่แล้ว แต่งไปได้ประมาณสามสี่
เดือนเขาก็ยิงภรรยาตัวเองทิ้งกลางงานเลี้ยงฉลองของพ่อแม่ฝ่ายหญิง เพราะเขาไปรู้
มาว่าฝ่ายนั้นส่งลูกสาวตัวเองมาเพื่อล้วงความลับของตระกูลทรัพย์นะสิ”

สิ้นประโยคบอกเล่า ร่างกายก็ชะงักไปครู่หนึ่ง ใบหน้าเรียบหันกลับไปหาคุณ
ทศด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง แต่ในใจนั้นตื่นเต้นเสียยิ่งกว่าตอนไปปฏิบัติภารกิจที่
ต่างประเทศเป็นไหน ๆ ...ขนาดผู้หญิงก็ยังฆ่าได้ลงคอ แถมยังต่อหน้าพ่อแม่ฝ่ายนั้น
ด้วยซ้ำ ไม่แปลกเลยที่ปะป๊าจะจัดให้เขาเป็นบุคคลอันตรายของตระกูลหวัง

“เป็นอะไรไปรีเปล่าเฟิง? หรือว่าเจ็บแผล”

“...นิดหน่อยครับ คุณทศพาผมกลับไปห้องพักได้ไหม ผมอยากพักอีกสัก
หน่อย” ผมทำที่เป็นเชิงขำอ่อนแรง เอนตัวไปพึ่งอีกฝ่ายแบบไม่เต็มแรงมากนัก คุณ

ทศจึงตัดสินใจหยุดการพาชมคฤหาสน์แต่เพียงเท่านั้น ก่อนจะประคองผมกลับไป
ห้องนอนของเขาอย่างเร่งรีบ

ที่บอกว่าตื่นเต้น ไม่ได้แปลว่าตัวเองกำลังกลัวหรอกนะ...

แต่มันเป็นความรู้สึกที่ไปในทางที่ดีต่างหาก

เพราะผมมั่นใจมากกว่าตัวเองจะไม่ลงเอยแบบอดีตภรรยาของเขาอย่าง
แน่นอน

11.23 p.m.

“คุณณานครับ เอกสารประวัติของเฟิงที่ขอไปก่อนหน้านี้ ผมไปหามาให้แล้ว
นะครับ” ระหว่างที่ณานกำลังมอบหมายงานให้กับลูกน้องที่กำลังเจรจาค้ากับ
ต่างประเทศ ทศที่เป็นคนไปรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเฟิงก็เข้ามาในห้องโดยที่ไม่ได้บอก
กล่าวล่วงหน้า หากเป็นณานในยามปกติ หัวของทศคงร่วงหล่นจากบ่าไปเรียบร้อยแล้ว
แล้ว แต่วันนี้เจ้านายของเขากลับดูผิดแผกไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง

ดูอารมณ์ดีมากอย่างบอกไม่ถูก

“เยอะเหมือนกันนะ” ชายหนุ่มส่งเสียงทักเมื่อเอกสารที่ทศนำมานั้นสูงเกิน
กว่าปกติของประวัติคนคนหนึ่ง นิ้วเรียวยาวที่ใช้เกี่ยวพาราสีคนบาตเจ็บเมื่อตอนเย็น
เลื่อนไปตามตัวอักษรที่ละบรรทัด กวาดสายตาอ่านอย่างตั้งอกตั้งใจ

ชื่อ : เฟิง

อายุ : 26 ปี

วันเกิด : ไม่ระบุเนื่องจากเป็นเด็กกำพร้า

จบจากมหาวิทยาลัย x เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง ที่ประเทศจีน ด้วยอายุเพียงสิบแปดปี จากนั้นศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัย xx ที่ประเทศอังกฤษอีกสองปี แต่ก็ต้องลาออกก่อนเนื่องจากไม่มีเงินจ่ายค่าเทอม จึงต้องไปสมัครเป็นบอดีการ์ดให้กับคุณเจตน์ เจตจำนง นักธุรกิจที่ทำงานเกี่ยวกับการจัดจำหน่ายเรือยอชต์ ต่อมาได้ทำงานผิดพลาด ปล่อยให้ลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนของคุณเจตน์ได้รับบาดเจ็บระหว่างการซื้อของ จึงโดนสั่งสอนและไล่ออกทันที

“เท่าที่ผมอ่านดู ประวัติก็ไม่ได้มีอะไรเสียหาย แถมตอนเย็นที่ผมพาชมคฤหาสน์ก็ดูสวยงามดี หน้าตาก็สวย... อะแหม่ ผมหมายถึง น่าจะทำงานได้ดีนะครับคุณฉาน” ทศรีบยกมือขึ้นปิดปากกระแอมเมื่อสัมผัสได้ถึงรังสีแปลกประหลาดจากตัวผู้เป็นนาย

ร่างสูงนั่งอ่านเอกสารในมือเงียบ ๆ รวากับกำลังใช้ความคิด

ก่อนจะเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แตกต่างจากดวงตาคมกริบที่สื่อ
แววเย็นเยียบ

“ประวัติดีอย่างกับเสกขึ้นมาเลยนะ”

“...หมายความว่ายังไง-”

“ยิ่งถูกใจมากขึ้นไปอีก” ริมฝีปากวาดยิ้มออกมาอย่างดีใจราวกับเด็กน้อยที่
กำลังจะได้ของเล่นชิ้นใหม่จากคุณพ่อคุณแม่ แต่ภาพที่ทศกำลังเห็น มันกลับไม่ใช่
แบบนั้นเลยสักนิด... คุณฉานกำลังยิ้ม แต่ดวงตาไม่ได้ยิ้มไปด้วยเลยสักนิด

และเพราะแบบนั้น มันถึงได้กลายเป็นรอยยิ้มที่น่ากลัวที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็น
มาเลย

「五」

Mr.Feng's salary.

“เสื้อผ้าของคุณเฟิงเรียบร้อยดีไหม”

“เรียบร้อยดีครับ เสื้อสูทและกางเกงเข้าชุดสามสีชุด เสื้อเชิ้ตแบบที่คุณเฟิงชอบอย่างละสิบห้าตัวครับ ชุดนอนและชุดไปรเวทอย่างละสิบห้าชุด รองเท้าหนังเข้าคู่กับชุดสูทสิบคู่ รองเท้าแตะสำหรับใส่ไปข้างนอกห้าคู่ สำหรับใส่ในคฤหาสน์สี่คู่ และรองเท้าผ้าใบสีขาวอีกห้าคู่ ทุกอย่างที่คุณมาเป็นแบรนด์ที่คุณเฟิงใช้ประจำครับ”

“ดี แล้วเครื่องประดับล่ะ จัดการรึยัง”

“ผมให้แม่บ้านจัดการให้แล้วในช่วงเช้ามืด ไม่มีอะไรขาดตกบกพร่องและมีทุกอย่างตามที่ท่านประธานขอมาเลยครับ”

“อืม ชอบใจมาก”

ช่วงเช้าในวันที่สองของการอาศัยและสวดมนต์คฤหาสน์ตระกูลหฺงหยู้นั้น ค่อนข้างหนาวหุและวุ่นวายเป็นอย่างมาก พ่อบ้านแม่บ้าน คนงานคนสวน ต่างก็วิ่งวุ่นตั้งแต่ช่วงเช้ามืดเพียงเพราะผู้นำตระกูลอย่างคุณฉานมอบหมายงานให้ทุกคน จัดการตกแต่งห้องนอนของผมให้ดูดีที่สุด ข้าวของเครื่องใช้ต้องครบครัน จะต้องไม่มีอะไรขาดตกบกพร่องและที่สำคัญคือผมจะต้องอยู่แบบสุขสบายที่สุดมากกว่าที่เก่า

แต่การที่เขาสั่งให้คนไปซื้อเสื้อผ้าของผมเป็นสิบ ๆ ชุดแบบนี้มันก็ค่อนข้างที่จะเวอร์เกินไป

ห้องนอนที่คุณฉานยกให้ผมนั้นอยู่บริเวณก่อนจะถึงทางเชื่อมระหว่างตึกคุณฉานและตึกของบอดีการ์ด อีกทั้งยังอยู่ติดกับห้องของอดีตภรรยาคุณฉานด้วย เป็นห้องนอนขนาดใหญ่เกือบเท่ากับห้องนอนของคุณฉาน ภายในห้องนั้นมีเฟอร์นิเจอร์แทบจะทุกอย่างที่บางทีมันก็ไม่จำเป็นมากนัก แต่ก็ต้องยอมรับว่าเขาตกแต่งออกมาได้ดีทีเดียว

ผนังห้องสีเทาวันบุหรีและพื้นพรมสีน้ำเงินเข้มคล้ายกับห้องของคุณฉาน มีโซฟาห้าที่นั่งที่สามารถดึงออกมาเป็นโซฟาเบดได้ ข้างกันนั้นเป็นตู้หนังสือขนาดใหญ่กว่าปกติ และของสำหรับตกแต่งห้องอีกมากมายตามฝาผนัง ด้านหน้าของโซฟามีโต๊ะกาแฟตัวเล็กแบบโมเดิร์น โทรทัศน์จอแบนขนาดเจ็ดสิบห้านิ้วที่แม้แต่ป้ายราคาและสติ๊กเกอร์บอกขนาดของมันก็ยังไม่ได้แกะออก ถัดไปทางซ้ายสุดของห้องนี้ เป็นห้องน้ำที่กั้นโซนเปียกกับโซนแห้งเอาไว้ชัดเจน

นี่เป็นแคโซนแรกที่ผมเห็นกับตาเท่านั้น ยังมีโซนด้านในที่ผมยังไม่ได้เดินสำรวจอีก แต่แค่ฉันก็คิดว่ามันเยอะไปมากสำหรับห้องนอนของบอดีการ์ดที่เพิ่งจะเข้ามาทำงานได้เพียงหนึ่งวัน

เหมือนเขาจะรู้ว่าผมกำลังมองอยู่ เขาถึงได้หันใบหน้ากลับมาแล้วส่งรอยยิ้มบางเบากลับมาให้ ดวงตาคู่สวยเปื้อนหนึ่ไปอีกทางอย่างตั้งใจ ก่อนจะเดินสำรวจใน

โซนด้านในที่มีกรอบประตูโค้งมน แกะสลักเป็นลวดลายใบเฟิงอย่างประณีตและ
บรรจง แต่นั่นก็ไม่ได้น่าสนใจมากเท่ากับด้านใน

อีกฟากของประตูโค้งเป็นโซนพักผ่อนหย่อนใจ ผนังห้องสีน้ำตาลอ่อนเข้าคู่
กับพื้นพรมสีครีมราวกับสีของกาแฟนม ตัดความเอิร์ทโทนนั้นด้วยเตียงนอนขนาดคิง
ไซส์สีขาวที่มีฐานและหัวเตียงสีแดงโกเมน ด้านข้างเป็นโต๊ะหัวเตียงสีเข้าคู่กัน ด้านบน
เป็นโคมไฟระย้าโครงเหล็กสีขาว โคมงอติไซน์สวย ถัดไปเป็นหน้าต่างบานใหญ่ที่มี
ความสูงตั้งแต่เพดานจรดพื้น ตกแต่งด้วยผ้า幔โปร่งแสงสีเทา และโต๊ะสำหรับ
ทำงานที่จัดวางไว้ข้างกัน ห้องแต่งตัวก็เป็นวอล์กอินโคลเซตทำเป็นอีกห้องหนึ่ง

“ชอบไหม” ชื่นชมความสามารถในการตกแต่งห้องของคนที่นี่ไปได้ไม่เท่าไร
คุณฉานก็เดินเข้ามายังบริเวณที่ผมยืนอยู่ก่อนจะหย่อนตัวนั่งลงบนเตียงด้วยสีหน้า
สบาย ๆ ผมพยักหน้าให้ทั้ง ๆ ที่ยังคงมองออกไปทางหน้าต่าง

“เตียงนุ่มดีนะ ลองมานั่งดูสิ”

“ไว้ลองที่หลังก็ได้ครับ”

“ไม่อย่างลองทดสอบความนุ่มเหวอ”

“ผมคิดว่ามันไม่จำเป็น...”

“แต่ผมอยากทดสอบกับเฟิง” เสียงต่ำเอื่อยอย่างหยอกเย้าพร้อมกับฝ่ามือ
ใหญ่กว่าหนึ่งเท่าเอื้อมเข้ามาดึงข้อมือขวาเบา ๆ จนร่างกายขยับเข้าไปหาเขาอย่าง

ช่วยไม่ได้ คุณฉวนเลื่อนมือลงมาประสานนิ้วเข้าด้วยกันกับผม ก่อนจะซ่อนใบหน้าขึ้น
มองอย่างอารมณ์ดี

ถึงแม้จะรู้ว่าเขาพูดจาล้อเล่น แต่การที่เขาถึงเนื้อถึงตัวผมแบบนี้ มันช่าง
แปลกประหลาดเกินกว่าการกระทำระหว่างเจ้านายและลูกน้อง

“ผมคิดว่าการที่คุณพูดจาแบบนี้กับคนที่เพิ่งเจอกันได้ไม่ถึงสามวันมันเป็น
การเสียมารยาทนะครับ”

“ผมบอกไปแล้วว่าผมถูกใจเฟิง อีกอย่าง... ผมเป็นเจ้านายของเฟิงนะ”

“...”

“คำสั่งของผมคือที่สุด... ไม่ใช่เหรอครับ”

ฝ่ามือหนาอีกข้างเลื่อนขึ้นมาโอบเข้าที่เอวบางให้ผมขยับเข้าไปใกล้เขามาก
อีกนิด ด้วยระยะห่างของเราที่มีไม่ถึงหนึ่งคืบ ขาข้างหนึ่งจึงต้องชันเข่าลงบนพื้นเตียง
ส่วนสองมือก็โอบรอบคออีกฝ่ายเอาไว้หลวม ๆ

“นี่คืองานของบอดีการ์ดหรือเลขาเหรอครับ” เสียงหวานเอ่ยถามขึ้น
ในขณะที่ปลายจมูกโด่งของคุณฉวนก็เอาแต่คลอเคลียท่อนแขนเรียวบาง

“อืม... ไม่รู้สิ”

ผมอาศัยจังหวะที่เขากำลังสนใจอย่างอื่นในร่างกายของผม ดวงตาคู่สวยก็เบนลงด้านล่าง มองสำรวจและประเมินสัดส่วนของเขาด้วยสายตาอย่างรวดเร็วทันทีไม่ว่าจะเป็นความสูงของร่างกาย ความกว้างของไหล่ ความกว้างของลำคอ ตำแหน่งไหปลาร้า และวัดระยะห่างของจุดตายต่าง ๆ ตามร่างกายว่าถ้าหากผมอยู่ในจุดนี้ จะจัดการเขาในที่เดียวได้ด้วยวิธีใด

คุณฉานผละใบหน้าออกจากท่อนแขนเรียวยาว ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองอีกครั้งด้วยสายตาที่ผมไม่ชอบเอามาก ๆ เพราะดวงตาคู่นี้ช่างมีเสน่ห์เกินกว่าที่จะรับมือได้ กายบางค่อย ๆ ผละออกจากอ้อมกอดของเขาอย่างสุภาพและนอบน้อม

จนกระทั่งร่างสูงใช้นิ้วเกี่ยวเส้นผมสีดำสลวยขึ้นมาจรดริมฝีปาก มอบจูบแผ่วเบาที่แฝงความหมายอันลึกซึ้งลงไป คิ้วเรียวก็ขมวดเข้าหากันอย่างไม่ชอบใจนัก

จูบที่เส้นผม แทนความคิดถึง ความคะนอง

ฝ่ามือเรียวขยับขึ้นจัดแจงเสื่อผ้าให้มันเข้าที่เข้าทางด้วยใบหน้าที่เรียบนิ่งดังตุ๊กตา คุณฉานเองก็เช่นกัน เขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูงก่อนจะส่งเสียงถาม

“เฟิงสูงเท่าไรหรือ” แล้วมันก็เป็นคำถามที่สร้างความสงสัยให้ผมได้ง่าย ๆ แม้จะอีกอักแต่ก็ยอมบอกเขาไป

“ร้อยเจ็ดสิบห้าครับ”

“อืม ผมร้อยเก้าสิบสอง”

“...แล้วยังไงครับ”

“ก็ผมนี้ว่าคุณอยากรู้”

ใบหน้าคมโหน้มนลงมาจนระยะสายตาเราไม่ได้ห่างกันมากนัก ก่อนที่เขาจะกระซิบเสียงเบาทั้ง ๆ ที่เรายืนอยู่ในห้องนี้กันตามลำพัง

“เห็นใช้สายตามองประเมินผมบ้างดู... ไม่ใช่แบบนั้นหรอก”

กึก

ผู้ชายคนนี้...

ทั้งสายตาดุดันที่มองมาที่ผม ทั้งใบหน้าที่กำลังยิ้มอ่อนโยน และน้ำเสียงที่แข็งกระด้าง ทุกอย่างมันช่างขัดแย้งกันจนผมไม่สามารถบอกได้เลยว่าสิ่งไหนคือของจริง หรือทั้งหมดทั้งมวลที่ปรากฏบนใบหน้าของเขาคือของปลอมที่สร้างขึ้นมา

แต่ถึงแบบนั้น ผมก็ไม่ได้รู้สึกยอมแพ้หรือถอดใจ กลับกันคือตั้งใจที่จะเดินไปตามเกมของเขาแล้วพลิกกระดานทีหลัง

มือเรียวยกขึ้น ใช้ปลายนิ้วลูบไล้ไปตามกรอบหน้าอีกฝ่าย ลากผ่านลำคอ ไหลปลาร้า จรดลงที่แผ่นอกกว้าง ซ่อนดวงตาคู่งามขึ้นมองอย่างเย้ายวน

“แค่จินตนาการนะครับ... ว่าจะทำอะไรตรงไหนได้บ้าง”

จากนั้น นิ้วเรียวยาวจึงจัดการปลดกระดุมเสื้ออีกฝ่ายอย่างแช่มช้าด้วยมือ
เพียงข้างเดียว

“อย่าคิดว่าผมไม่รู้ นะครับ...”

“...”

“ว่าคุณเองก็ใช้สายตาประเมินผมเหมือนกัน”

สิ้นเสียงกระซิบแหบพร่า ดวงตาคมสีฟ้าอ่อนของเขาก็เบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย
ราวกับว่าอิงกับบางสิ่งบางอย่าง เขานิ่งเงียบไปหลายวินาทีทั้ง ๆ ที่กำลังสบกับดวงตา
คู่สวยที่ส่อแววเย็นชาของผม

ก่อนที่เสียงหัวเราะต่ำ ๆ ดังลอดออกมาจากลำคอแกร่งของเขาคล้ายกับ
หัวเราะเยาะเย้ยอะไรบางอย่าง ริมฝีปากเรียววาดยิ้มออกมาซึ่งคราวนี้นั้นเป็นรอยยิ้ม
ที่ไม่ได้ดูเสแสร้งแก่งทำอีกแล้ว

คุณฉานเกี่ยวปอยผมขึ้นมาจรดริมฝีปากลงอีกครั้ง ก่อนจะเดินออกจาก
ห้องนอนไปโดยที่ไม่ได้พูดอะไรกับผมอีกเลย กระทั่งได้ยินเสียงประตูห้องปิดลงดังปัง
มือที่ยกขึ้นปลดกระดุมอีกฝ่ายก็ทิ้งลงแนบลำตัวอย่างแรงด้วยความหงุดหงิดใจ หย่อน
กายนั่งลงบนเตียงนอนหลังใหญ่แล้วเอนกายลงไปทันที

ลมหายใจเอือกใหญ่พรูออกจากจมูกเร็วสวຍอย่างอ่อนแรง ไม่คิดเลยสักนิดว่าผู้ชายคนนี้จะฉลาดหลักแหลมถึงขนาดว่ามองออกไปเสียหมดทุกอย่างว่าผมจะทำอะไร

ประมาทไม่ได้เลยจริง ๆ...

ช่วงเย็นของวัน หลังจากทีสำรวจและตรวจความเรียบร้อยของข้าวของในห้องนอนเสร็จ คุณทศก็มาตามตัวผมให้ลงไปทีห้องเก็บอาวุธที่อยู่ชั้นใต้ดินของคฤหาสน์ ในทีแรกผมคิดว่านี้จะเป็นคลังอาวุธหลักของ HARANN แต่เปล่าเลย มันเป็นเพียงห้องเก็บอาวุธธรรมดา ๆ เท่านั้น ประเมินคร่าว ๆ ด้วยสายตาก็นับได้ว่าอาวุธนั้นมีอย่างละสี่สิบ ห้าสิบอย่าง ไม่ว่าจะเป็นมีดสั้นแต่ละประเภท ปืนพก ปืนไรเฟิล หรือเสื้อเกราะกันกระสุนต่าง ๆ

อีกทั้งทางทีลงมายังชั้นใต้ดินมันก็ไม่ได้ดูลับหรือหาทางมายากขนาดนั้น ผมจึงคิดว่าสถานที่สำคัญ ๆ น่าจะอยู่อีกฝั่งหนึ่งมากกว่า

“เอ้อจริงสิ จำทีทาง ห้องต่าง ๆ ได้บ้างรียังละ” ระหว่างทีคุณทศกำลังใส่รหัสปลดล็อกห้องเก็บอาวุธ เขาก็หันมาถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ผมเพิงจะมาอยู่ทีนี้ได้แค่สองวัน ยังไม่รู้อีกเยอะเลยครั้บว่าห้องไหนอยู่ตรงไหน”

“นั่นสิ ขนาดเฮียเข้ามาทำงานใหม่ ๆ ยังใช้เวลาตั้งหนึ่งอาทิตย์กว่าจะจำได้” รอยยิ้มบางเบาถูกวาดโค้งออกมาพร้อมกับหัวเราะเล็กน้อยให้กับคำตอบ คุณทศก็พลอยหัวเราะตามไปด้วย... อันที่จริงผมจำได้หมดแล้วล่ะว่าห้องไหนอยู่ตรงไหนบ้าง รวมถึงจุดลับต่าง ๆ ที่ไม่มีใครบอก เพราะเมื่อวานบังเอิญเดินผ่านห้องห้องหนึ่งที่ติดกับห้องนอนของคุณฉาน ผมก็เลยบังเอิญไปเห็นเข้า...

แผนผังของคฤหาสน์แห่งนี้

ความจริงมันก็ไม่เชิงว่าเป็นแผนผัง เหมือนเป็นของที่ใครบางคนวาดขึ้นมาเพื่อไม่ให้ตัวเองลืมต่างหาก อาจจะเป็นบอดีการ์ดแถวนี้ คุณทศ หรือแม้กระทั่งตัวของคุณฉานเองก็ได้ ซึ่งถ้าเป็นอย่างหลังมันคงจะตลกน่าดู

แล้วก็คงดูน่าเอ็นดูชัดกับลูกมาเฟียของเขาด้วย

เมื่อคืนผมก็ลองออกไปดูห้องหับตามแผนผังที่ได้เห็นมา ซึ่งมันก็ตรงกัน ดังนั้นแผนผังนั้นจึงเชื่อถือได้ประมาณเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์

“จริงสิ เฟิงถนัดอาวุธประเภทไหนบ้าง เฮียจะได้เลือกให้นายถูก” คุณทศหันมาถามในขณะที่กำลังปลดเชฟตุ้เก็บปืนพก ผมก้าวเข้าไปมองดูภายในตุ้ก็เห็นปืนพกหลากหลายยี่ห้อ วางเรียงกันอย่างสวยงามตามขนาดของมัน มีทั้ง M60 ของ Smith & Wesson ทั้ง CZ75 และยี่ห้ออื่นอีกมากมายที่ส่วนใหญ่ผลิตโดย HARANN

มีแต่ทรงสวย ๆ ทั้งนั้นเลย...

“เฟิง?”

“อ้อ... ผมถนัดมีดสั้นกับปืนพกครับ” ภายบางสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อโดนสะกิดที่ต้นแขนขวา คุณทศเหมือนเฟิงจะนึกออกกว่าบริเวณนี้เป็นจุดที่ใกล้กับแผลที่โดนยิง เขารีบขอโทษขอโพยผมเสียยกใหญ่

จะบอกว่าไม่เจ็บมันก็โกหก ถึงร่างกายผมจะฟื้นตัวได้ไวกว่าคนอื่น แต่ความเจ็บปวดจากกระสุนร้อน ๆ นั้นก็ยังคงรับรู้ได้

คุณปราบนะคุณปราบ จะยิงทั้งทีก็ให้สัญญาณกันหน่อยก็ได้เนี่ยนา...

“จั้นเอาเป็นเบเรตตาไปแล้วกัน ส่วนมีด... เป็นทรงสเปียร์ดีไหม”

“ยังไงก็ได้ครับ”

พอตอบไปแบบนั้น ไม่กี่นาทีต่อมา ‘Beretta 92fs’ ตัวปืนสีเงินเงางาม ส่วนด้ามจับสีดำสนิทก็ถูกวางลงในกล่องอาวุธทรงกระเป๋าบเล็กพร้อมกับแมกกาซีนใส่กระสุน อุปกรณ์ทำความสะอาดต่าง ๆ และปิดท้ายด้วยมีดพกทรงสเปียร์

ปืนที่ผมได้ใช้เป็นปืนสั้น ‘Semi-automatic’ ^[1] ยี่ห้อ ‘Beretta U.S.A’ ขนาดกระสุนแก้มิลลิเมตร บรรจุกระสุนได้สิบห้านัด น้ำหนักปืนประมาณเก้าร้อยห้าสิบกกรัมซึ่งส่วนประกอบของปืนรุ่นนี้ได้แรงบันดาลใจมาจาก ‘Walther P 38’ ^[2] และมีการทำงานบางส่วนที่ยังคล้ายคลึงกับ ‘Browning Hi-Power’ ^[3] ความจริงผมอยาก

ได้ Glock 17 มากกว่า เพราะท่อนล่างเป็นวัสดุโพลีเมอร์ น้ำหนักจะเบากว่าเยอะเลย
แถมบรรจุกระสุนได้มากกว่าอีก

ส่วนมีดพกที่ผมได้ใช้เป็นมีดทรงสเปียร์ถูกออกแบบมาให้เหมือนกับปลาย
ของหอกจึงมีความโดดเด่นในการทิ่มแทงสูง แคมยังมีจุดเด่นอีกอย่างคือการที่มันถูก
ออกแบบมาให้มีด้านคมทั้งสองด้าน การใช้งานจึงค่อนข้างหลากหลาย

“จริง ๆ อยากให้ลองใช้อาวุธของเหรียญมากกว่า แต่มีบางตัวที่ยังพัฒนาไม่
เสร็จนี่สิ คุณฉานก็เลยยังไม่ปล่อยให้ใครลองใช้จนกว่าจะพัฒนาเสร็จ... เป็นไง
พอเหมาะมือไหม”

“ครับ”

“ดีแล้วที่ชอบ แต่ถ้าอยู่ในคดีหาสน์ เฮียแนะนำให้นายพกแค่มีดดีกว่านะ
เกิดทำปิ่นหล่นใส่ใครต่อใครเดี๋ยวจะเป็นเรื่องวุ่น เดี่ยวอาทิตย์หน้าเฮียจะเทรนเรื่องปิ่น
ให้อีกทีนะ ดูทรงแล้วเหมือนนายจะคุ้นเคยกับมีดพกมากกว่า” คุณทศคงนึกว่าผมไม่
เชี่ยวชาญในการใช้อาวุธทั้งเบาและหนักสักเท่าไร เขาถึงได้พยายามอธิบายถึง
วิธีการใช้และคอยบอกคอยแนะนำตลอดว่ามีสนามฝึกยิงปิ่นที่นี่ด้วย ว่าง ๆ ลองไปกัน
นะ อะไรทำนองนั้น

หากเป็นยามปกติ ผมคงคิดว่าเขากำลังดูถูกผมเหมือนพวกบอดี้การ์ดที่
ตระกูลหว้าง

“แต่ต้องแอบคุณฉานไปนะ ถ้าเขารู้แล้วตามมาด้วย กว่าจะเลิกซ้อมยิ่งก็งุ่น!
คำมีดตึกตื่นกันพอดี!”

แต่ตอนนี้ผมกลับเห็นถึงความจริงใจของเขา ความมุ่งมั่นที่พยายามจะทำให้
ผมยิงปืนได้เก่งขึ้นจริง ๆ ของเขา

มันทำให้ผมรู้สึกแปลกอย่างบอกไม่ถูก

ช่างแตกต่างกันเหลือเกิน...

“คุณทศครับ” ขณะที่ก้าวเคียงกันไปตามโถงทางเดินเพื่อขึ้นไปยังตึกพัก
อาศัยของบอดีการ์ด ผมก็ส่งเสียงเรียกเขาก่อนจะถามออกไปด้วยเสียงแผ่วเบา

“คุณฉาน... เขาเป็นคนแบบไหนเธอ”

“ที่จริงเสียใตมากับคุณฉานนะเพราะพ่อแม่เรารู้จักกัน คุณฉานเป็นคนเก่ง
มาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วละ ชอบทำอะไรด้วยตัวเองเป็นส่วนใหญ่ แล้วก็เลือดเย็นมาก
ด้วย” จากนั้นคุณทศยังเล่าต่ออีกว่าสมัยก่อนตอนที่พ่อเขายังอยู่... หมายถึงก่อนที่
ตระกูลเรายังไม่เป็นอริกัน คุณฉานก็เข้ารับตำแหน่งรองประธานของเหรียญกรุป
ตั้งแต่อายุยี่สิบ สามารถสะสางปัญหาต่าง ๆ ที่เข้ามาโจมตีบริษัทในตอนนั้นได้อย่าง
อยู่หมัด ทำให้คนที่เคยมีอคติกับเหรียญต้องแปรพักตร์มาเลียแข้งเลียขา ประจบ
สอพลอทันทีเพื่อไม่ให้ตัวเองโดนหางเลขไปด้วย แต่คุณฉานกลับเลือกที่จะตัดหางคน
พวกนั้นทิ้งโดยให้เหตุผลว่าสุนัขที่ไม่เชื่อฟังตั้งแต่แรก ไม่สมควรทำงานอยู่กับนี้

ไม่กี่ปีต่อมา เขาก็ขึ้นครองตำแหน่งผู้นำตระกูลแทนพ่อที่เสียไปและกลายเป็นอริกับเรา

ก็เก่งพอ ๆ กับปะป๊าเลยนะ เพราะหวังลีเซียวเองก็ขึ้นรับตำแหน่งผู้นำตระกูลหวังตอนอายุสิบห้า แต่กรณีของเขาไม่ได้เป็นแบบคุณฉานหรอก มันโหดร้ายกว่านั้นเยอะ

“แต่ว่านะ เฟิง” ร่างสูงข้าง ๆ หยุดฝีเท้าลงกะทันหัน พลอยทำให้ผมเองก็หยุดก้าวขาไปข้างหน้าด้วย ใบหน้างามเงยขึ้นมองสบตาอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเรียบนิ่งตามปกติ

แต่ก็ต้องอิงไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำตอบที่ได้รับกลับมาจากคุณทศ

“คุณฉานไม่ใช่คนไม่ดีหรอกนะ เฮียไม่อยากให้นายมองคุณฉานในด้านเดียวจากคำบอกเล่าของเฮีย... ขนาดเหรียญยังมีสองด้านเลย เพราะฉะนั้นเฮียอยากให้นายลองทำความรู้จักกับคุณฉานในด้านต่าง ๆ ด้วย แล้วจะรู้ว่าเขาเป็นคนยังไง”

“...ผมก็ไม่ได้คิดว่าเขาเป็นคนไม่ดีขนาดนั้น”

“แรก ๆ ก็แบบนี้ เฮียเข้าใจ-”

“แล้วคิดว่าผมเป็นคนดีไหม?”

“...!!!”

น้ำเสียงนุ่ม ๆ ดังขึ้นจากด้านหลังพร้อมกับกลิ่นกายอันหอมหวานชวนให้
จมูกจดจำกลิ่น เป็นคุณฉานที่ยืนอยู่ด้านหลังเราตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ กำลังเอ่ยถาม
พร้อมกับใบหน้าเรียบนิ่งไม่แสดงอารมณ์อะไร แต่พอได้ฟังน้ำเสียงเมื่อครู่แล้ว ผม
กลับคิดได้ว่าเขาไม่ได้กำลังไม่พอใจ มันตรงกันข้ามกันต่างหาก

พอเห็นร่างสูงปรากฏกายอยู่ด้านหลัง คุณศกก็หันน้ำซัดเหงื่อตกทันควัน เขา
รีบทำทีเป็นว่ามีงานด่วนเข้ามาจากลูกน้องในทีมแล้วบอกลาเราทั้งสองทันที ทั้งให้ผม
ยืนถือของอยู่กับคุณฉานเพียงลำพัง

“ผมกำลังจะไปตามเฟิงที่ห้องอาวูรพอดี” กล่องใส่อาวูรขนาดพกพาถูกมือ
หนารับไปถือทั้ง ๆ ที่ผมยังไม่ได้ร้องขอ ก่อนจะออกเดินไปยังตึกอีกฝั่งที่เป็นห้อง
ทำงานของเขาด้วยท่าทางที่ไม่ได้เร่งรีบ

“คุณฉานครับ ผมถือเองได้นะ”

“น้ำหนักประมาณนี้... เลือกเบเรตตามาหรือ?” เขาเมินผมยิ่งกว่าอะไรดี
นอกจากจะไม่ให้ผมแย่งกล่องใส่อาวูรมาถือเองแล้ว ยังทำเป็นขมื่นขึ้นสูง ใช้สายตา
พิจารณาอย่างถี่ถ้วนว่ากล่องนี้มันปลอดภัยหรือเหมาะกับผมมากไหม

“คุณฉาน” ผมรีบเอื้อมมือไปที่กล่องอาวูร

“ทำไมไม่เลือกปืนที่เบากว่านี้” แต่คุณฉานกลับโยกหลบไปทางขวา

“ผมถือเองได้นะ” พอขยับมือตามไป

“เดี๋ยวผมเอาไปเปลี่ยนให้ตีใหม่” เขาก็โยกกลับมาที่เดิม

“...” คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันแน่นจนไม่รู้จะแน่นอย่างไรแล้ว นี่เป็นครั้งแรก
เลยนะที่ผมรู้สึกโมโหกับใครบางคนได้มากขนาดนี้ ดวงตาหวานซ่อนขึ้นมองด้วยความ
ไม่พอใจ นั่นจึงทำให้เขาเลิกใช้ส่วนสูงที่มากถึงร้อยเก้าสิบสองในการแก้งผมเสียที่
ร่างสูงย่อตัวลงมาจนสายตาเราประสานอยู่ในระดับเดียวกันก่อนจะคลี่ยิ้มขึ้นแก้ง

“ตอนโมโหก็น่ารักดี”

“...”

“ค่อยๆ คุมหน่อย” นิ้วเรียวยาวเลื่อนขึ้นมาเกี่ยวเส้นผมที่ติดอยู่ตรงข้างแก้มให้
กลับขึ้นไปทัดเข้าที่ใบหูดังเดิม

เดี๋ยวก็ดี เดี๋ยวก็ร้าย เหมือนเป็นคนละคนกัน

ไม่เข้าใจเลยจริง ๆ ฌาน หรือญ์

หลังจากที่เขาพอใจผมได้สำเร็จ คุณฌานก็พามาที่ห้องทำงานของเขา ซึ่งอยู่
ห่างจากห้องนอนไปประมาณสี่ห้อง เป็นห้องทำงานธรรมดา ๆ ที่มีเพียงโต๊ะทำงาน
โซฟาที่นั่งสี่เทา ตัดกับพรมขนแกะสีขาวดูสะอาดตา โคมไฟตั้งโต๊ะรูปฟักทองที่ดูไม่
เข้าพวก และชั้นหนังสือมากมายเรียงรายกันไปหมด มั่นธรรมาเสียจนอดมองด้วยความ
สงสัยไม่ได้

“มานี้สีเพิง” ร่างสูงกวักมือเรียกให้ผมเดินเข้าไปหาที่โต๊ะทำงานของเขา กายบางหย่อนตัวนั่งลงบนอาร์มแชร์สีดำที่เจ้าของห้องเป็นคนดึงออกมาให้นั่ง ก่อนที่เจ้าตัวจะเดินอ้อมไปยังฝั่งของเขา

“นี่คืออะไรครับ” ผมส่งเสียงถามเมื่อเขายื่นเอกสารอะไรบางอย่างมาให้

“สัญญาว่าจ้างนะ ที่อื่นได้ให้คุณเซ็นไหม”

“...ให้ครับ” *ชะที่ไหนกันล่ะ* ตั้งแต่เข้ามาอยู่ในคฤหาสน์หวัง ผมยังไม่เคยได้เซ็นเอกสารทำนองนี้เลยสักครั้งหนึ่ง แต่ก็พอรู้โดยละเอียดว่าภายในสัญญานั้นเป็นอย่างไรบ้าง

“อืม ลองอ่านดูก่อน อยากให้ปรับเปลี่ยนอะไรตรงไหนก็บอกผม”

“...ครับ” มือเรียวจัดการแกะเอกสารออกจากซองสีน้ำตาลแล้วนำมาอ่านอย่างตั้งอกตั้งใจ

สัญญาการว่าจ้างนั้นก็เหมือน ๆ กับสัญญาในองค์กรมืดทั่วไปเช่นเดียวกันกับสัญญาของตระกูลหวัง มีข้อกำหนดเอาไว้ชัดเจนว่าเมื่อไรก็ตามที่ทำงานผิดพลาดหรือส่งผลให้องค์กรและตระกูลเสียหาย จะต้องชดใช้ด้วยชีวิต ไม่ใช่ทรัพย์สินเงินทองของตัวเองหรือญาติสนิทมิตรสหาย

ขณะที่พลิกแผ่นกระดาษเปิดไปยังแผ่นถัดไป สายตาก็มล่นไปสะดุดกับ
ข้อความเกือบบรรทัดล่างที่เป็นในส่วนของค่าตัวในการทำงานต่าง ๆ และเงินเดือนที่
จะได้รับในแต่ละเดือน คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันเล็กน้อยก่อนจะขยับตัวขึ้นมานั่งดี ๆ

หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า... หก

ตัวเลขที่ระบุเอาไว้ชัดเจนในส่วนของเงินที่จะได้รับในแต่ละเดือนมันดู
แปลก ๆ จนผมต้องเงยหน้าขึ้นถามร่างสูงที่นั่งเซ็นเอกสารตัวอื่นไปพลาง ๆ ระหว่างที่
รอผม

“คุณฉานครับ”

“หืม”

“คุณฉาน... ระบุเลขศูนย์เกินไปตั้งหลายตัวนะครับ” นิ้วเรียวยาวชี้ไปยัง
ตัวเลขเงินเดือนให้อีกฝ่ายดู

และสิ่งที่เขาตอบกลับมา มันทำให้ผมรู้สึกหมดแรงกับการพูดคุยกับเขาอย่าง
บอกไม่ถูก

“ไม่ได้เกินไปหรอก จริง ๆ ผมจะให้มากกว่านี้ด้วยซ้ำ แต่ทศศักดิ์ฉานผม
เสียก่อน... เอาไว้เดือนหน้าผมจะขึ้นให้ ไม่สิ ให้เพิงระบุเองเลยดีกว่า”

“...”

“เฉพาะเลขตัวหน้าสุดนะ เลขศูนย์หกตัวหลังเพ็งไม่มีสิทธิ์แก้”

ค่าตอบแทนที่คุณเพ็งจะได้รับในแต่ละเดือน เป็นจำนวนเงิน 1,000,000 บาท (หนึ่งล้านบาทถ้วน) และจะทำการจ่ายค่าตอบแทนภายในวันที่สิบห้าของทุก ๆ เดือน

เชิงอรรถ

[1] ปืนพกกึ่งอัตโนมัติ จะมีช่องปืนเพียงช่องเดียวที่ด้านท้ายของลำกล้องและมีแมกซีนที่สามารถเปลี่ยนได้จึงทำให้ยิงได้มากกว่าหนึ่งนัด

[2] เป็นปืนพกแบบกึ่งอัตโนมัติที่ได้ถูกพัฒนาโดย Carl Walther GmbH ในฐานะที่เป็นปืนพกที่ถูกประจำการในกองทัพแวร์มัคท์ในช่วงเริ่มต้นของสงครามโลกครั้งที่สอง

[3] เป็นปืนพกกึ่งอัตโนมัติที่มีประสิทธิภาพและทรงพลังชนิดหนึ่งของโลก ออกแบบเมื่อปี พ.ศ. 2456 โดยจอห์น บราว닝